

KELİMELEERİN RUHU

2025-2. Sayı

Her Sayfada Bir Yolculuk

Her Cümlede Bir Büyü

İçinde Masal, Hikaye, Öykü ve Şür Barındıran Bir Dünya...

Üsküdar ATA ORTAOKULU

İSTANBUL - ÜSKÜDAR
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

**“ Bu kitap, İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü’nün
“GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ”
kapsamında, Ata Ortaokulu öğrencileri tarafından
yazılan ve komisyonca uygun bulunan eserler alınarak
hazırlanmıştır.”**

**ATA ORTAOKULU 2024-2025 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI
GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ**

**Koordinatör Öğretmenler
Güler KAHVECİ-Aysun TUNCER**

Komisyon Üyeleri

**Okul Müdürü İbrahim BATUMOĞLU
Müdür Yardımcısı Canan Şahin GÖREGE
Psikolojik Danışman Şeyma KAPLAN
Bilişim Teknolojileri Öğretmeni Vildan TOPUZ**

-2025-

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ.....	3
ADA VE HAYVAN SEVGİSİ.....	4
ORHAN'IN ÜVİVERSİTE HAYALI.....	5-6
ALTIN ÇİÇEĞİN PEŞİNDE.....	7-8
HİÇ Mİ ACIMADINIZ?.....	9
DALGALARLA RÜYALAR.....	10
ATOM BOYUNA YOLCULUK.....	11-12
KENDİSİYLE BARIŞAN PARLA.....	13-14
ETÜL VE GÜLÜCÜK'ÜN KAMP MACERASI.....	15
DENİZ'İN MATEMATİK YAZILISI.....	16
AKYILDIZ KRALİYETİ.....	17-18
YENİ YIL HAZIRLIĞI.....	19
TEMİZ GELECEK.....	20-21
GECE'NİN HİKÂYESİ.....	22-24
DOSTLUĞUN GÜCÜ.....	25-26
YILDIZLAR.....	27
GÖKYÜZÜNDEKİ KRALLIK.....	28
HANEY MACERASI.....	29-31
HAYVANLARIN ASİL DİRENİŞİ.....	32-33
HER DAİM UMUT VARDIR.....	34
İYİLİK HAREKETİ.....	35
KAMP ANNESİ.....	36-37
KAYIP SANDIĞIN PEŞİNDE.....	38
KAYIP TANDIR.....	39
KEDİ BULUT.....	40-41
ROB ROY.....	42-43
MANAVDAKİ ÇOCUK.....	44-45
MEKTUP.....	46
OLIVIA MARSILYA'DA.....	47
ORMANDAKİ GİZEM.....	48
ORMAN KRALI.....	49
ÖN YARGI.....	50
PELİN.....	51
SENİ ANIYORUZ ATAM.....	52
PRENSES AKADEMİSİ.....	53-54
TÜRKİYE SATRANÇ ŞAMPİYONASI.....	55
ÖFKE.....	56
GÖKKUŞAĞI.....	57
WIX.....	58-59
YARDIMLAŞMANIN GÜCÜ.....	60
KATİLDEN KAÇIŞ.....	61-64
SAYGININ GÜCÜ	65-66

Ata Ortaokulu olarak İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğümüzün başlattığı “Geleceğin Yazarları Projesi’nin” ikinci yılına katılmanın gurur ve mutluluğunu yaşıyoruz.

Okulumuz öğrencileri akademik başarılarının yanında sosyal, kültürel ve spor alanlarında başarılarını katlayarak devam ettirmektedirler. Bu başarılar Ata Ortaokulu ailesi olarak bizleri mutlu etmektedir.

Kitaplar, sessiz, büyük bir birikimin sesleridir. Okumak büyük birikimler verir kişiye, insanın ruhunu olgunlaştırır. Yazmak, okumak bir disiplin işidir. Kişi yazma alanında ustalaşmak istiyorsa çok okuyacak, çok yazacak. Yazar doğulmaz, yazar olunur. Çalışmakla, emekle, okumakla, yazmakla yazar olunur. Okumak, yazmak farklı dünyalara açılan kapıları aralamanın en keyifli yoludur. Biz öğrencilerimize bu alanda destek olup onların düşünce dünyalarını sizlerle paylaşmak istedik.

Geleceğin Yazarları Proje çalışmalarında öğrencilerimiz kendilerini ifade etme fırsatı yakaladı. Bu sayede yazarlığa ilk adımlarını attılar. Bizler bu proje ile onlar adına atılabilecek en güzel adımları sizlerle paylaşmanın gururunu yaşıyoruz. Sevgili öğrencilerimi yazdıkları birbirinden güzel eserler için kutluyorum.

Çocuklarımız bizim geleceğimizdir. Onlar işlerini merakla yapsınlar. Ciddiyet ve dürüstlikle yaklaşsınlar. Bilgili ve pozitif insan olsunlar. Yaptıkları işin insanlığa faydası olsun.

Geleceğin mimarı sevgili öğrencilerimize yazma becerileri kazandırıp bu eserin oluşmasına katkı sağlayan değerli öğretmenlerimize çok teşekkür ederim. Projelerimizin devam etmesi dileğiyle...

İbrahim BATUMOĞLU
Ata Ortaokulu Müdürü

ADA VE HAYVAN SEVGİSİ

1. Bölüm★

Ada on iki yaşında, altıncı sınıfta okuyan tatlı bir kızdı. Ailesi ile yaşıyordu, çok meşguldü. Okul, kurs, ödevler, sınavlar derken gün bitiyordu.

Bir gün okuldan dönerken evinin önünde çok tatlı bir kedi gördü. Bu kediye haftanın her günü görüyordu, mama veriyor, hastalandığında veterinerine götürüyordu.

Artık kediyle aralarında çok büyük bir bağ vardı. Ada sadece kedilerle yakın değildi; köpekler, kuşlar, balıklar, evlerinde kocaman bir akvaryum vardı ve neredeyse on balık, hepsinin ayrı bir yeri vardı Ada'nın gözünde.

Ada ile kedinin tanışmasının üzerinden bir ay geçmişti. Ada artık ona bir isim takmak istiyordu. Kedi siyah beyazdı. Ada düşündü düşündü, bir şey bulamadı. Sonra “Pamuk” adını koydu. Çok klasik bir isimdi ama o kadar önemli değildi. Asıl önemli olan Ada'nın anne ve babasından bir isteği vardı: Pamuk'u eve almak ama annesi ve babası kabul etmeyecekti.

Ada sormaya çekiniyordu izin vermezler diye. Sonra cesaretini topladı ve sordu. Tahmin ettiği gibi izin vermediler. Çünkü onlar da haklıydı. Birinci sebep evde kocaman bir akvaryum vardı, kedi onları öldürürdü. İkinci sebep onun sorumluluğunu kim alacaktı? Üçüncü ve en büyük sorun Ada'nın tüylü hayvanlara alerjisi vardı. Bu yüzden hiçbir zaman kedi sahibi olamayacaktı. Çok üzülüyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. Ama işe yaramıyordu.

O zamanlar Aralık ayıydı, yılbaşı geliyordu. Ada'nın yıllık kontrolleri için babası Osman Bey, Ada ile annesi Eda Hanım'ı hastaneye götürdü. Ada tahlillerini olurken annesiyle doktor konuşuyordu:

— Doktor Bey, biz ailecek kedi almaya karar verdik. Ben araştırdım, bir alerji ilacı ile geçiyormuş.

— Evet, doğru, öyle bir ilaç var. Ada bugün okula gitmemiş hem rapor hem de reçete yazayım, birkaç ay kullanın sonra geçer.

— Tamamdır, çok sağ olun.

Hemşire Zehra ile Ada o sürede biraz sohbet ettiler. Sonra Zehra, Ada'yla annesi Eda Hanım'ı yolcu etti.

İlk eczaneye, sonra eve gittiler. Evde Ada ödev, annesi ise yemek yaptı. Ailecek yemek yediler. Osman Bey, “Hadi yılbaşı çekilişi yapalım!” dedi. Herkes bu fikri çok sevdi. Çekiliş o akşam yapıldı. Ertesi gün hafta sonuydu, alışverişe gidildi. Herkes hediyesini almıştı Osman Bey dışında. O kızları alışverişten sonra eve bırakıp Pamuk ile birlikte veterinerine gitti. Mama, oyuncak ve kediyle ilgili birkaç şey aldı. Aşılarını yaptırmayı unutmadılar.

Yılbaşım günü geldi çattı. Ada ve babası yılbaşı ağacının altına hediyeleri koyuyordu. Annesi de sofrayı hazırlıyordu. Yemeği yediler, tatlıyı yediler, kahve içtiler, her şey tamdı.

Saat 23.55'te, 2025'e beş dakika kalmıştı. Sıra hediyelere gelmişti. Ada annesine kırmızı kazak, Eda Hanım Osman Bey'e fincan almıştı. Osman Bey, Ada'ya ise Pamuk'u almıştı! Ada ne diyeceğini bilemedi, hemen babasına sarıldı.

Peki balıklara ne mi oldu? Osman Bey balıkların akvaryumunun üstüne delikler yaptırdı.

Ve tüm aile çok mutlu bir şekilde yılbaşına girdi.

Berfin Su AKUÇ
6/C

ORHAN'IN ÜNİVERSİTE HAYALİ

Orhan, Aydın'ın Germencik ilçesinde doğmuş olan ve orada yaşayan 17 yaşında bir gençti. Maddi durumları iyi olmayan bir ailenin çocuğu olarak üniversite sınavına kendi imkanları ile hazırlanan Orhan, elinden geleni yaptığına inanıyordu. En çok istediği şey tıp fakültesini kazanıp iyi bir kariyer yapmaktı. Bu sayede hem ailesine maddi katkıda bulunacak; hem de çaresiz, hasta insanlara çare olacaktı.

Büyük gün gelip çatmıştı. Orhan sabah erkenden üniversite sınavına girmek için ailesiyle birlikte yola koyuldu. Orhan kadar anne ve babası da heyecanlıydı. Okuyamamış olan anne ve babası bütün umudunu Orhan'a bağlamıştı.

Sınavdan çıkan Orhan anne ve babasının yanına geldiğinde hepsinin yüzünde bir gülümseme belirdi. Orhan'ın sınavı çok iyi geçmişti.

Günler Orhan için sanki çok uzamıştı. Sınav sonuçlarının açıklanmasını beklerken zaman zaman endişelenmiyor da değildi, çünkü istediği bölümün puanı çok yüksekti.

Bir sabah uyandığında yine ilk iş olarak sınav sonuçlarına bakan Orhan mutlu haberi aldı. Artık o, İstanbul'un en iyi üniversitesinde tıp fakültesini okumaya hak kazanmıştı. Bu mutlu haber evde bir şenlik havası yarattı.

Okulların açılmasına bir hafta kala İstanbul'a gitmek üzere bileti alınan Orhan için evde hazırlıklar başlamıştı. Birkaç yeni kıyafet alındı. Annesi ona yolluk ve birkaç yiyecek de hazırladı. Ellerinden gelen buydu. Onu İstanbul'da Salih amcası karşılayacaktı.

Yolculuk zamanı gelmişti. Orhan İstanbul'a okumaya gideceği için mutlu; fakat ailesinden ilk defa ayrılacağı için bir o kadar kaygılı ve üzgündü. Ayrılık vakti geldiğinde Orhan'ın gözlerinden yaşlar akıyordu.

Uzun saatler süren bir yolculuktan sonra sabahın ilk ışıklarıyla İstanbul Garına varmıştı. Salih amcasını onu beklerken gören Orhan bir nebze de olsa rahatladı. Amcasının evine gittiklerinde güzel bir kahvaltı onları bekliyordu. Masaya Orhan'ın annesinin gönderdiği yiyecekler de kondu ve güzel bir kahvaltı yaptılar.

Orhan'ın ruh halini anlayabilecek tek insan belki de amcasıydı. Ailenin tek üniversite okuyanı oydu, üstelik o da yıllar önce okumak için İstanbul'a gelmişti. Amcası şu anda çok başarılı bir mühendisti.

Orhan amcasının evinde kaldığı süre içerisinde amcasıyla çok iyi anlaşmıştı. Birçok ortak yönleri vardı. Amcası ona okulu açılana kadar İstanbul'un doğal ve tarihi mekânlarını elinden geldiğince gezdirmeye çalıştı. Hafta sonu geldiğinde amcası Orhan'ı kendisinin de yıllar önce kaldığı devlet yurduna teslim edecekti.

Cumartesi geldiğinde Orhan yurda giriş yaptı. Şimdiden hafta sonu amcasıyla buluşmak üzere sözleşmişti. Yurt odası altı kişilikti. Amcası ona yurda girince daha iyi hissedeceğini söylemişti. Şimdi anlıyordu ne demek istediğini. Orada ondan daha uzak şehirlerden gelenler bile vardı. Hepsisi de çok iyi insanlardı. Birbirleriyle aile özlemlerini gidereceklerdi.

Pazartesi günü geldiğinde Orhan okula gitmek için sabah erkenden yola çıktı. Çok heyecanlıydı. Özlemini çektiği üniversiteye adımını atmıştı.

Bundan sonra yapılması gereken derslerine odaklanıp büyük bir özveriyle çalışmak ve başarılı bir doktor olmaktı.

Beş yıl göz açıp kapayıncaya kadar hızlı bir şekilde geçti. Derslerine çok çalışan Orhan, okulundan çok iyi puanla mezun oldu. İstanbul'un tüm kültürel faaliyetlerinden de yararlanmayı ihmal etmemişti. Orhan'ın amcasıyla yaptığı İstanbul gezileri ise ileride hatırlayacağı en güzel anılarından biri olacaktı.

Ali Sina KURUCU
7/F

ALTIN ÇİÇEĞİN PEŞİNDE

Bir zamanlar, deniz ile ormanın birleştiği uzak bir diyarda, çok güzel bir krallık vardı. Bu krallık, büyüleyici doğasıyla ünlüydü. Gök kuşağının her rengi, bu topraklarda bir çiçeğe dönüşür, ormanın derinliklerinden gelen melodiler geceyi aydınlatırdı. Ancak bu güzel krallığın bir sırrı vardı; bu sırrı bilenler az, görenler ise bir daha geri dönememişti sırrın adı, Altın Çiçek'ti.

Altın Çiçek, her yüzyılda bir açar, büyülü bir güce sahip olurdu. Bu çiçek insanların kalplerini arındırır, kötülükleri yok eder ve dilekleri gerçek kılardı. Fakat çiçeğin bulunduğu yer, labirent gibi bir ormanın derinliklerindeydi ve buraya ulaşmak, neredeyse imkansızdı. Yalnızca cesur ve saf kalpli kişiler bu çiçeği bulmaya yeltenebilirdi.

Bir gün, genç bir kız olan Fatoş bu çiçeği bulma kararı aldı. Fatoş, krallığın en güzel köylerinden birinde yaşıyor, gönlü saf ve kalbi temizdi . Ancak ailesi, kasaba halkı ve köyün ileri yaştaki akıllıları, bu tür bir maceraya atlamanın tehlikeli olduğunu söylüyordu. Fakat Fatoş, bir gün büyük anneannesinin ona söylediği sözleri hatırladı:

"Eğer kalbin saf ve cesur isen hiçbir şey seni durduramaz"

Fatoş bir sabah kararını verdi ve yolculuğa çıktı. Yanına sadece birkaç eşya aldı: biraz ekmek, su, harita ve en sevdiği demir bileziği.

Yola çıktığında, arkasında sadece rüzgarın sesini duydu ve yavaşça köyden uzaklaştı.

Birkaç gün boyunca ormanda ilerledi, yolculuğu oldukça zordu ve yorucuydu. Her adımda ormanın daha da karanlıklaştığını hissediyordu. Ama Fatoş kalbinin saf ve kararlı olduğunu biliyordu.

Bir gün, ormanın derinliklerinde eski bir tapınağı rastladı. Tapınak terkedilmiş ve zamanla yıkılmaya başlamıştı ama bir şey dikkatini çekti. Tapınağın kapısının önünde ,altın bir taç vardı. Taç sanki bir zamanlar tapınağın sahibi olan biri tarafından bırakılmış gibiydi. Fatoş, taçla ilgilenmek yerine bir adım daha atarak içeri girmeyi tercih etti.

Tapınakta bir süre dolaştıktan sonra, bir odada yaşlı bir kadınla karşılaştı. Kadın, yaşlı ve akıllı gözlerle Fatoş'a bakarak "Hoş geldin, genç kız. Beni ve bu tapınağı bulmak kolay değildi" dedi. Fatoş şaşkın bir şekilde kadına yaklaştı ve "Ben, Altın Çiçek'i bulmaya geldim. Yardım edebilir misiniz?" diye sordu.

Yaşlı kadın, Fatoş'un saf kalbine bakarak gülümsedi ve "Altın Çiçek'in peşinden gitmek isteyenlerin çoğu karanlıkla savaşmayı ve içlerindeki kötülükleri temizlemeyi kabul eder. Ama sen farklısın. İçindeki iyilik, seni doğru yolda tutacak" dedi.

Kadın, Fatoş' a eski bir harita ve anahtar verdi. "Bu anahtar, seni Altın Çiçek'e götürecek tek kapıyı açacak. Ama unutma, o kapıyı açarken sadece kalbinin sesini dinlemesin. Eğer kötü düşüncelerle açarsan, bu yolculuk sona erer."

Fatoş, kadına teşekkür etti ve yola devam etti. Birkaç gün daha ormanın derinliklerine ilerledikten sonra nihayet haritadaki işaretleri takip ederek gizli bir mağaraya ulaştı. Mağaranın girişi oldukça gizliydi, ama Fatoş verdiği anahtarı kullanarak kapıyı açmayı başardı.

İçeri adım attığında büyük bir mağara açıldı. Mağaranın ortasında altın sarısı parlayan bir çiçek vardı. Altın Çiçek! Gözleri kamaştıran bu çiçek ormanın kalbinde açıyordu. Ama Fatoş çiçeğin etrafındaki devasa taşların arasında bir şey fark etti. Çiçeği koruyan bir yaratık vardı. Bu yaratık karanlık ve devasa bir yılan şeklindeydi. Yılan çiçeği korumak için orada duruyordu.

Fatoş korkusuzca yılanın önüne geldi ve ona bakarak "Bu çiçeği almak için buradayım ama savaşmaya gelmedim. Sadece saf kalbimle dileklerimi gerçekleştirmek istiyorum. Bunu birlikte yapabilir miyiz ?"

Yılan, Fatoş 'un gözlerindeki saf duyguları gördü ve derin bir sessizlik içinde başını sallayarak yol verdi. Fatoş Altın Çiçek 'e yaklaşp onu dikkatlice aldı. Çiçeği eline aldığıında, etrafındaki tüm karanlık yok oldu ve mağara aydınlandı.

Fatoş geri dönmeye karar verdi. Yolda içindeki huzuru saf duyguyu hissederek köyüne döndü. Krallığa döndüğünde, Altın Çiçek sadece bir çiçek değildi. O tüm krallığın kalbinde iyiliği ve barışı simgeliyordu. Fatoş 'un saf kalbi ve cesareti krallığın geleceğini değiştirdi. O günden sonra krallık ta herkes Fatoş 'un hikayesini anlatır, içlerindeki iyiliği bulmanın ve kötülüğü yenmenin gücünü hatırlardı. Altın Çiçek sadece doğanın değil insanların kalbindeki en değerli çiçektir.

Cınar ERNALBANT
6/C

HİÇ Mİ ACIMADINIZ?

Hiç mi acımadınız,
Sokaktaki köpeğe,
Kediye, kuşa hayvana
Nasıl kıydınız doğaya?
Nasıl yaktınız ormanları, kestiniz ağaçları?
Nasıl kıydınız denizlere; mercanlara, balıklara?

Kadınlara, çocuklara,
Hayvanlara, doğaya,
Zulüm ettiniz her şeye.
Hiç mi merhamet etmez insan?
Hiç mi yanmaz yüreği?
Hiç mi utanmaz?

Nasıl kıydınız?
Bir çocuğun göz yaşına,
Tabi sevseydi insan.
Dünyasındaki güzellikleri,
Bir çocuğun gülüşünü,
Belki de bir yaprağı.

İnanın bana yapmazdı bunları,
Merhamet etmek için sevmek yetmez,
Affetmek te gerekir.
Elini kaldırıp geri indiren cennetlik,
Merhametle güzelleşecek dünya.

Alya CANBAY
5/B

DALGALARLA RÜYALAR

Martılar balık tutar,
Karabataklarla birlikte
Dalgalar şarkı söyler,
Rüzgarla birlikte

Balıklar seyirci olmuş izliyorlardı
Martılarla karabatakların dansını
Onlara eşlik ediyordu,
Dalgaların şarkısı

Küçük bir kız bakıyordu dışarıya,
Bayılmıştı bu operaya
Küçük kıyıdaki bir evde,
Yaşıyordu tek başına

Kitaplarla ve rüyalarla
Bir kuş gibi uçuyordu,
Hayalden hayale,
Rüyadan rüyaya,
Bütün bir dünyaya.

Alya CANBAY
5/B

ATOM BOYUNA YOLCULUK

Yusuf, Akif ve Çınar üzerinde çalıştıkları atom ayırıcıdaki son dokunuşları yapıyorlardı. Yakında atom ayırıcıyı icat edecek ve dünyada bir ilki başaracaklardı. Hem de sadece üç üniversiteli...Onlar sıradan öğrenciler değil; zeki, yetenekli, çalışmayı çok seven ve her zaman parmakla gösterilen gençlerdi.

Akşam olunca ertesi gün aynı saatte aynı yerde buluşmak üzere anlaşıp eve gittiler. Üçü de çok heyecanlıydı. Nihayet yeni bir gün başlamıştı. Üçü de kahvaltılık bile yapmadan evden çıkıp laboratuvarında buluştular. Yarım saatlik çalışmanın ardından Akif “oldu!” diye bağırdı. Ve nihayet atom ayırıcıyı tamamlamışlardı. İlk deneme için bir kalemi kullanacaklardı. Fakat düğmeye bastıkları anda sanki zaman durdu ve bir anda cihaz patladı.

Üçü de gözlerini açtığı anda yerde yatıyordu. Fakat küçük(!) bir sorun vardı. Küçük olmuştular ve tam bir atom boyuna inmişlerdi.

Yusuf:

-Korkarım atom ayırıcı patlayınca ortaya çıkan karanlık maddeye maruz kaldık ve atom boyuna indik.

Akif:

- Olamaz eski boyutumuz nasıl döneceğiz? O sırada “güm güm...” diye sesler duydular. Bu ses de neydi? Endişe dolu gözlerle birbirine baktılar.

Çınar:

-Şu an atom boyunda olduğumuz için bize her şey devasa gelecektir.

Tam o sırada bir karınca çıkıverdi. Belli ki karanlık madde ona etki etmemişti. Karınca üçünden de katbekat büyüktü. İlk şoku atlatan Yusuf:

-Koşun, koşun karıncanın bulamayacağı bir yer arayın! dedi. Sonra laboratuvar kapısını gördü. Arkadaşlarına da gösterdi ve hızlıca koşup kapının altından geçtiler. Üçü de derin bir nefes aldı.

Akif:

- Umarım gerçek boyutumuz ulaşana kadar başka karıncayla karşılaşmayız.

Yusuf

- Şu an tek sorunumuz karıncalar değil ki! Bu halimizle bizi normal boyuta getirecek cihazı yapabileceğimize dair ciddi şüphelerim var. Tam o sırada bir pıt sesi geldi ve bir miktar uzadılar.

Çınar:

- Sanırım büyümemiz için cihaz yapmamıza gerek yok. Zamanla büyüüp eski halimize ulaşacağız. Tek sorunumuz o zamana kadar hayatta kalmak, dedi. Arkadaşları onayladı onu. Sonra Akif:

-Onca emeğimiz de çöp oldu. Acaba nerede hata yaptık? Derken çok sinirli gözüküyordu. Hepsisi suspus olmuş oturuyorlardı.

Bir süre sonra bir erkek sesi duydular. “Olduğunuz yerde kalın ve ellerinizi havaya kaldırın!” dedi. Üçü de donup kaldı. Çünkü onların boyutunda başka canlıların olma ihtimali hepsine de imkânsız geliyordu. Fakat mecburen ellerini kaldırdılar. Arkalarını döndüklerinde üç tane zırhlı ve mızraklı adam gördüler.

Adamlar yaklaşık kırk yaşlarındaydılar. İçlerinden en kısası:

- Siz kimsiniz ve burada ne arıyorsunuz? diye sordu. Yusuf:

-Arkadaşlarım Ahmet ve Çınar, ben de Yusuf. Biz normalde çok daha büyüktük ama bir kaza sonucu küçülüp bu hale geldik... gibi şeyler zırvalayarak durumu anlatmaya çalıştık. Yine aynı adam alaycı bakışlarla:

-Tabi tabi kesin öyledir, yalancı seni! dedi. Diğerleri de başları ile onayladılar onu.

Orta boylu adam:

-Şimdi sizi kolezyuma götüreceğiz. Orada bizim savaşçımızla mücadele edeceksiniz. Eğer kazanırsanız özgürsünüz. Fakat kaybederseniz sonsuza kadar bizim esirimiz olursunuz, dedi. Çınar derin bir iç çekişten sonra:

-Şimdi naneyi yedik, dedi sessizce.

Ardından üniversiteliler muhafızlarla birlikte yürümeye başladılar. Üçü de aynı şeyi düşünüyordu. Bir atom halkı vardı ve üstüne üstlük bir de kolezyumda onlardan biri ile savaşacaklardı. Kim bilir savaşçı ne kadar güçlüydü.

Vardıklarında soluk kesici bir manzara ile karşılaştılar. Yüzlerce bina yan yana dizilmişti ve hepsi kan kırmızısı renkle boyanmıştı. Evlerin tam ortasında kocaman bir kolezyum vardı. Gerçekten burası apayrı bir dünyaydı. Kolezyum ağzına kadar atom halkı ile doluydu. Üçü de konuşmuyordu, sadece etrafı izleyip olanları anlamaya çalışıyorlardı.

Bir süre sonra muhafızlardan biri krala haber vermek için gidince, iki nöbetçi asker gençleri zindana götürdü. Sonra Yusuf, Akif ve Çınar'ı hücrelere koyarken "Umarım bol kanlı bir mücadele olur," dedi. Şimdi üçü de farklı hücrelerdeydi, her şey bir film gibiydi ve olanlara inanamıyorlardı.

Daha iki saat önce ne kadar sakin bir hayatları vardı oysaki. Tek istedikleri atom ayırıcıyı başarı ile tamamlamaktı. Soğuk ve rutubet kokan odada bir süre beklediler. Nöbetçilerden biri geldi, pis pis sırıtarak "Birazdan arenaya çıkacaksınız, sonra da öleceksiniz. Bu savaşçıyı daha yenen olmadı." dedi ve gitti. Çınar:

-Hah mükemmel! Şimdi de savaşacağız. Biz hayatımız boyunca hep inek öğrenciydik. Kavgayla hiç işimiz olmadı ki! Ne anlarız savaşmaktan! dedi. Arkadaşları da onu onayladı.

Savaş zamanı gelmişti. Muhafızlar onları çıkartıp birer kılıç ve kalkan verdiler. Akif kılıcı zar zor kaldırarak:

- Hadi gidelim, ne olaksa olsun.

Önlerindeki metal kapı açıldı. Sanki bir kâbusun içindelerdi. Kocaman arenanın etrafında binlerce atom insan çılgınlar gibi tezahürat yapıyorlardı. Akif, Çınar ve Yusuf kulaklarını kapatmış beklerken karşılarındaki kapı açıldı. Karanlığın içinden koca bir gölge onlara doğru gelmeye başladı. Onun kocaman bir karınca olduğunu görünce üçünün de dizlerinin bağı çözüldü. Kendilerinden katbekat büyük bir yarattığı nasıl yeneceklerdi. Daha onlar ne olduğunu anlamadan karınca onlara doğru koşmaya başladı. Akif:

-Ona göre çok küçüğüz. Soğukkanlı olup zekice davranmalıyız, dedi.

Yusuf:

-O zaman biz bacaklarını yaralayalım. Her birimiz bir bacağına etkisiz hale getirirsek hareket edemez. dedi ve "Umarım ölmeyiz." diye de ekledi.

Savaş başladı! Planları tıkır tıkır işliyordu. Kurt kapanı taktiği ile Akif karıncayı kendine çekerken diğer ikisi arkadan bacaklarına saldırıp etkisiz hale getirdiler. Sonra karınca bir inleme sesi çıkararak yere yığıldı. Savaşı kazanmışlardı! Üç arkadaş sevinç çığlıkları atarken atom halkından ses çıkmıyordu. Bu esnada gençlerin biraz daha uzaması sonucu atom şok olmuş korku içinde arenayı boşaltmışlardı.

Tüm olanlara şahit olan kralın gençleri bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı. Giderek büyüyen gençlerin kendileri için tehlikeli olacaklarının farkındaydı.

Şimdi gençlerin yapması gereken tek şey normal boyutlarına dönene kadar sabretmek ve hayatta kalmaktı.

Ahmet Emir ÇEÇEN

6/F

12

KENDİSİYLE BARIŞAN PARLA

Yağmurların ,yavaş yavaş başladığı bir sonbahar mevsimiydi. Alarm sesine uyanan Parla ,yataktan zar zor kalktı. Odasındaki aynadan, kendini süzdü. Kendinden hiç mutlu değildi. Okul kıyafetlerini giyerek ,mutfığa gitti.

Annesi:

— Günaydın canım, otur kahvaltıya başla. Yoksa ilk günden okula geç kalacaksın.

Parla:

— Off tamam... diyerek kahvaltıya oturdu.

Kahvaltısını bitirdikten sonra çantasını aldı ve okula gitmek üzere, evden çıktı. Çok gergindi. Onu geren şey, fazla kilosundan dolayı arkadaşları tarafından yapılan zorbalıktı. Yeni bir okula başlamasının bu durumu değiştireceğini düşünmüyordu. O kadar yoğunlaşmıştı ki farkına varmadan okula gelmişti bile.

Sınıfını buldu ve derin bir nefes alarak içeri girdi. Hızlı adımlarla, en arkada boş bulunduğu bir sıraya oturdu. Kafasını kaldırmıyordu fakat kendisine bakan gözleri hissediyordu.

Sınıf öğretmenleri içeri girdi, bir süre sonra Parla'yı fark etti.

—Merhaba kızım hoş geldin, bana ve arkadaşlarına kendini tanıtır mısın?

Parla adını söyleyerek konuşmaya başladı. Bu sırada bazı arkadaşları kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Bu onun daha çok gerilmesine neden oldu.

Günler geçiyordu, Parla okula görev olarak gidiyordu. Hiç arkadaşı yoktu. Teneffüslerde, yerinden bile kalkmıyordu. Sadece satranç kitapları okuyordu. Yine bir gün teneffüste kitap okurken sınıfa gelen öğretmen,

—Hadi çocuklar dışarı çıkın birazda, sınıfı havalandıralım, dedi. Sonra sırasında dalmış bir şekilde kitap okuyan Parla'yı fark etti.

Öğretmen:

— Kızım ne okuyorsun bakayım.

Parla:

— Satranç stratejileri üzerine bir kitap.

Öğretmen:

— Satrancı seviyorsan ,neden satranç kulübüne katılmıyorsun? Ben o kulübün başkanayım. Okul çıkışında yanıma gel, seni de ekleyelim.

Parla çok sevindi ve çekinerek, öğretmenini onayladı.

Satranç kulübü çok aktifti. Okul kendi içinde çeşitli turnuvalar düzenliyordu. Parla satranç sayesinde, okula daha istekli gitmeye başladı. Çünkü satrançta çok başarılıydı. Yine birgün, ders bitimi öğretmen sınıfa bir duyuru yaptı.

Öğretmen:

-Çocuklar bu sene baharın gelişini, okullar arası satranç turnuvasıyla kutlayacağız ve bizi Parla temsil edecek.

Parla'nın içini büyük bir korku kapladı .Bir an önce çalışmalara başlamak istedi. Okulda kulüpteki arkadaşlarıyla, evde babasıyla ve hatta rüyalarında bile satranç oynamaya başladı.

Turnuva günü gelip çattı, bunun için okulda büyük bir alan hazırlandı. Bir kamera sistemi ile maçlar birkaç yerden izlenebiliyordu. Bir hafta süren turnuvanın son günü geldi. Parla ve rakip okuldan bir çocuk son ikiye kaldılar. Çok heyecanlı bir maç oldu. Parla rakibini mat ederek, okuluna birinciliği ve kupayı getirdi.

Okul müdürü, Parla'dan bir konuşma yapmasını istedi. Parla hayatında ilk kez, çok büyük bir kalabalığa karşı, hiç korkmadan kürsüye çıktı. Ve arkadaşlarına:

—Bugün çok mutluyum ve beni mutlu eden şey sadece aldığım bu kupa değil. Bu süreçte yaşadıklarımın öğrendiklerim. Anladım ki, her şey görünüşten ibaret değilmiş.

Arya Nehir ERŞAN

7/F

BETÜL VE GÜLÜCÜK'ÜN KAMP MACERASI

Betül, ailesi ile birlikte kampa gitmiş. Kedileri Gülücük de yanlarındaymış. Bir gün Betül kedisini kucağına alıp yürüyüşe çıkmış. Dönüşte yolunu kaybetmiş. Birden Gülücük miyavlamaya başlamış. Çünkü önlerinde bir farecik duruyormuş. Fare, “Neden ormanda geziniyorsunuz?” demiş. “Biz kaybolduk” demiş Betül. Fare, “Yakınlarda bir kamp yeri var. Biz oraya Çalı Kampı diyoruz. İsterseniz oraya gidelim.” demiş.

Yolda giderken karşılarına kurtlar çıkmış. Betül ve arkadaşları ciyaklayarak, miyavlayarak ve bağırarak koşmaya başlamışlar. Kurtlardan kurtulmuşlar ama tekrar kaybolmuşlar. Gülücük miyavlamaya başlamış. Bu sefer de önlerinde bir kuş duruyormuş. Betül, “Biz Çalı Kampı’nı arıyoruz.” demiş. Kuş yolu tarif etmiş: “On ağaç ileri, üç ağaç sola, iki ağaç ileri, on iki ağaç sola, sekiz ağaç geri gidin.” “Bu çok karışık, sen bize gösterir misin?” demiş Betül. Kuş, “Tabii gösteririm. Bana da heyecan olur.” demiş ve yola çıkmışlar.

Kurtlar peşlerine düşmüş ve onlardan kaçarken bir gölün kenarına gelmişler. Bir kurbağa önlerine sıçramış. Kurbağa Çalı Kampı’nın yerini biliyormuş. Yürürlerken kurtlar yine peşlerine düşmüş. Korku içinde koşmuşlar ve bir ağaca tırmanmışlar. Kurtların gitmesini beklemişler ama kurtlar gitmemiş. Betül ve arkadaşları ağaçtan ağaca atlayarak kaçmışlar ve böylece hepsi kaybolmuş. Aralarında yolu bilen kimse kalmamış. Çaresiz halde ormanda dolaşıyorlarmış. Karşılarına bir kelebek çıkmış. Kelebek, “Merhaba dostlar! Benim adım Kelebek Kelebek. Pek yorgun görünüyorsunuz, size nasıl yardımcı olabilirim?” demiş. Betül, “Kelebek abi biz Çalı Kampı’nı arıyoruz, sen biliyor musun?” demiş. Böylece kelebek önde Betüller arkada yola koyulmuşlar. Sonunda çok büyük uğraşlar sonucunda Çalı Kampı’na ulaşmışlar.

Kampa bir ağacın dibinden kayarak iniliyormuş. Hep birlikte inmişler. Birden önlerinden aceleyle sürünen bir yılan geçmiş. Yılan, “Hemen işe yetişmeliyim. Bu benim on ikinci işim, yetişmezsem kovulurum.” demiş. Betül kıkırdayarak, “Bol şans.” demiş. Betül ve arkadaşları artık burada güvendedymiş. Çalı Kampı’ndan diğer kampa çıkış varmış. Betül ve Gülücük kendilerini kurtlara yem olmaktan kurtardıkları için arkadaşlarına teşekkür edip kamplarına dönmüşler.

Emek YILDIRMAZ

6 / F

DENİZ'İN MATEMATİK YAZILISI

Deniz koltuğa uzanmış, sosyal medya dünyasında geziniyordu. Annesi Suna Hanım kapıyı sertçe açtı ve Deniz'e:

“Oğlum bıkmadın mı telefona bakmaktan?” dedi.

Deniz, annesine:

“Tamam anne, birazdan bırakacağım.” diyerek telefona bakmaya devam etti.

Annesi, Deniz'in derslerini umursamamasına çok üzülmüyordu. Derhal buna bir çözüm bulmalıydı, sınavlar yaklaşıyordu.

Ertesi gün, Suna Hanım'ın Avrupa Yakasında bir işi çıkmıştı, bu yüzden karşıya geçmesi gerekiyordu. Deniz'in sınav dönemi idi.

Annesi: Canım benim, yarın matematik sınavın var, biliyorsun çok çalışman gerek anneciğim” dedi.

Deniz: “Tamam anne...” diyerek karşılık verdi.

Suna Hanım, 14.00 gibi yavaş yavaş evden çıktı. Evden çıkarken, Deniz bilgisayarının başındaydı ve en sevdiği oyunu oynuyordu. Annesi çıkmadan önce defalarca dersine geç diye tekrar etmişti. Saatler hızlıca geçiyor dakikalar birbirini kovalıyordu. Saat 17.00'ye geliyordu ve Deniz hala bilgisayarın başından kalkmamıştı. Matematik sınavı umurunda değildi. Deniz saat 19.00 gibi bilgisayarın başından kalkmıştı. Karnı açılmış ve susamıştı.

Deniz, kendi kendine: “Saat kaç oldu acaba? Bayağıdır oyun oynuyorum” dedi.

Dolaba baktı hiçbir şey yoktu. Çekmeceyi açtı ve bir paket makarna buldu. Kendisine soslu makarna pişirdi. Televizyonun karşısına geçti, en sevdiği diziyi açtı. Televizyon izlerken yemeğini yedi. Babası o akşam, geç gelecekti. Annesi ise yoldaydı, arabasıyla geliyordu. Annesi arabada çok mutluydu, Deniz ders çalışıyor diye, ama bu mutluluğu eve gidene kadar sürmüştü. Eve gittiğinde, Deniz koltukta battaniyenin altında televizyon izliyordu. Annesi çok üzüldü, ama Deniz'e herhangi bir uyarıda bulunmadı.

Deniz annesine: “Anneciğim yarın sabah beni erken kaldırır mısın? Biraz çalışmam lazım” dedi.

Annesi sabah bilerek Deniz'i erken kaldırmadı.

Kendi kendine, “Akıllı başına gelsin” diye düşündü.

Deniz alarm çaldığında kalktı ve saate baktı. Saati gördüğünde hayretler içinde kaldı ve annesinin yanına koştu.

Annesine: “Anneeeee, beni neden erken uyandırmadın? Sana söylemiştim” diye bağırdı.

Annesi cevap verdi: “Oğlum ben seni kaldırmak zorunda değilim. Git alacağın nota razı ol, kapıyı çekmeyi unutma” dedi.

O gün Deniz'in sınavı çok kötü geçti. Yalnızca üç soru yapabildi.

Deniz gün sonu çok mutsuz bir şekilde eve geldi. Sınavdan otuz aldı ve akıllı başına geldi. Bu sınavdan sonra planlı ders çalışmayı öğrendi ve düzenli olarak ders çalıştı.

Kerem AKYOL

7/B

AKYILDIZ KRALİYETİ

Bir zamanlar, Dünya'nın öbür ucundaki bir ülkede, insanların yaşadığı, gün yüzü göremeyen bir kasaba vardı. Bir de ülkenin en çok sevilen ama sadece kraliyet ailelerinin olduğu bir şehir vardı. Şehirdeki en iyi ve en sevilen kraliyet ise “Akyıldız” kraliyetiydi. Bu kraliyetin başında da Mano adında bir kral vardı.

Bir gün kral Mano, Bir ayağı çukurda olduğu için çok dertlenmişti. Ben ölünce kraliyetin başına kim geçecek diye sorup duruyordu kendi kendine. En sonunda aklına bir fikir gelmişti. Oğullarından bir iyilik yapmalarını isteyecek ve en hoş, en iyi ve en güzel iyiliği yapan kraliyetin başına geçecekti. Akşam yemek vakti gelince herkes masada oturmuş ve kral Mano bulduğu bu fikri herkese duyurmuştu.

Çalışanlardan biri bunu duyunca herkesin önünde kral Mano'ya şöyle sordu:

“Peki ama, tüm kraliyetler büyük oğlunuz Felton'un çok yaramaz olduğunu düşünüyor. O kazanıp başa geçince, şehirdeki değerimiz azalabilir.”

Kral Mano bu sözler karşısında;

“Ben iki oğlum Felton ve Melton'a eşit davranıyorum. Ve ikisinin de başarabileceğine inanıyorum.” dedi.

Ertesi gün Melton, odasında seçmeler için nasıl bir iyilik yapacağını düşünürken, aklına bir fikir geldi. Gün yüzü göremeyen kasaba. Kasabayı huzurlu bir yere dönüştürecek. Bulduğu fikri defterine not aldı. Melton salona gidip babasından kasabaya gitmek için izin aldı. Melton odadan çıkınca her zamanki gibi Felton gizlice Melton'un odasına girdi ve masada gördüğü defterin açık olan sayfasını okumaya başladı. Yazıları okuyunca Felton'un aklına sinsi bir plan geldi. Melton'dan önce kasabaya gidecek, kasabadaki insanları tehdit edip krala onun hakkında iyi şeyler söylemelerini sağlayacaktı.

Felton bunları yaparken Melton babasından izin almıştı ve yarın kasabaya doğru yol alacaktı. Bunu duyan Felton, Melton'dan önce gece 12' de gidecekti ve kasabaya Melton'dan önce varacaktı. Akşam yemek saatinde herkes toplanmıştı ve Kral Mano, Felton'a seçmeler için nasıl bir iyilik yapacağını sordu. Felton'da sürpriz diyerek geçiştirdi. Saat gece 12 olmuştu. Felton kasabaya doğru yol aldı. Ertesi gün sabah altıda kasabaya vardı. Kasabanın başkanı Charlie'nin dükkanına gitti. Ama Felton, Charlie'nin yabancıları sevmediğini bilmiyordu. Charlie yabancılara karşı ruh hastası gibi davranıyordu. Kasabanın gün yüzü görememesinin sebebi de Charlie' idi. Felton Charlie'nin dükkanına gittiğinde Charlie onu hemen tanıdı. Akyıldız kraliyetindeki herkesi çok iyi biliyordu. Aynı zamanda onlardan nefret ediyordu. Çünkü kral Mano ve karısı onun torununu çalmıştı. Charlie büyük bir sinirle Felton'u depoya götürdü. Felton ne kadar yalvarsa da onu depodan çıkarmadı. Akşama doğru Melton kasabaya gelmişti. Ama o Charlie'nin dükkanına gitmedi. Çünkü onun kendilerini sevmediğini biliyordu. Kasabadaki insanların sorununu çözmek için İhtiyar Rukiye'ye sormaya gitti. Rukiye hiç düşünmeden Charlie'nin torununu bulup kasabadan gitmesi gerektiğini söyledi. Melton ise tüm cesaretini toplayarak Charlie'nin dükkanına gitti. Charlie onu görünce çok şaşırdı. Aslında Charlie'nin torunu Melton' idi. Charlie ona buna dair tüm kanıtları sunarak torunu olduğunu açıkladı ve Melton bunca olan biteni öğrenince kral Mano ve karısına çok sinirlendi. Charlie'nin onunla yaşamasını istedi fakat bir sorun vardı. Charlie oraya gidemezdi. Ama bir yandan da kral olmak için Charlie'yi kasabadan kurtarması gerekiyordu. Bu nedenle saraya geri dönerken Charlie'yi saklayarak onu da getirecekti. Charlie Felton'u depodan çıkardı ve babasına doğruları söyleyeceğini söz verdirdi. Saraya vardıklarında bodrum katına Charlie'yi bıraktılar ve babalarının yanına gittiler.

Felton kardeşinin fikrini çalıp kasabaya gittiğini ve artık kral olmak istemediğini açıkladı. Böylece kral Melton olacaktı. Fakat Felton hâlâ kötülük peşindeydi. Aradan beş gün geçmişti. Her gece Melton, dedesi Charlie'ye mutfaktan yemek götürüyordu. Bir gün yine mutfaktan yemek alıp bodrum katına indi. Birde ne görsün? Dedesinin yanında kral Mano duruyordu. Meğerse Felton uslu durmayıp babasına her şeyi anlatmıştı. Kral Mano Melton'a Charlie'nin burada ne işi var diye sert bir ses tonuyla sordu. Melton her şeyin farkındaydı. Babasına kızgın bir şekilde baktı ve artık Charlie'nin burada yaşayacağını, Felton kral olmak istemediği için kendinin kral olacağını söyledi öfkeyle. Babası kötü bir tavırla bodrum katından ayrıldı. Yemek saatinde kral Mano, Tüm kraliyetlerin genç oğlanlarına toplama binasına gelmeleri için davet gönderdi. Melton ve Felton'da oradaydı. Kral Mano mikrofonu alıp konuşmaya başladı:

“Bildığınız gibi hastalığımдан ötürü ömrüm çok az kaldı. Bu nedenle, Akyıldız Kraliyetinin başına başka bir kral geçecek. O kişide genç bir oğlan olacak. Adaylığa katılmak isteyen herkes adını yazdırsın.”

Melton bu sözlere karşılık sinirle oradan ayrıldı ve yanlışlıkla yolda birine çarptı. Yaşlı adam onu tanıyor gibiydi. Bu sebeple onu takip etmeye başladı. Melton içeri girdi. Fakat yaşlı adam güvenlikler olduğu için içeri giremedi. Yaşlı adam pes etmeyip saraya arka bahçeden girmeyi başardı. Melton odasından çıkıp su içmeye gitmişti. Melton mutfaktayken yaşlı adam Melton'un odasının camından içeri girdi. Masanın üzerinde bir defter gördü. Defterdeki 8. Sayfayı okuyunca Melton'un kaçırılan oğlu olduğunu anladı. Melton bir anda içeri daldı ve yaşlı adamı gördü. Yaşlı adam oğluna sarıldı ve şöyle dedi;

“Melton, sen benim oğlumsun. Kral seni benden kaçırdı.”

Melton bu sözlere karşılık yaşlı adama onu takip etmesini söyledi. Babası Mark'ı dedesinin yanına götürdü. Charlie oğlunu görünce çok sevindi. Melton tüm olan biteni babasına anlattı. Babası Mark düşündü taşındı ve bir plan buldu. Plan şöyle olacaktı, Öncelikle Melton, babasına iyi davranıp onun zayıf noktasını bulacaktı. Daha sonra bunun hakkında Mark ve Charlie bir haber yapacak ve herkese yayacaklardı ve kimse Akyıldız kraliyetinin başına geçmek istemeyecekti. Sabah olunca kral Mano eve geldi ve Melton, Charlie'nin gittiğini söyleyip ondan özür diledi. Kral Mano onun özürünü kabul etti ve yemek yedikten sonra odalarına dağıldılar. Gece olunca Melton gizlice kralın odasına girdi ve yerde bir kapak gördü. Kapağı açmaya çalıştı fakat anahtar gerekiyordu. Anahtar kralın cebindeydi. Onu almak için mutfaka gidip uzun bir çubuk aldı. Anahtarı almayı başardı ve içeri girdi. Aşağıda kocaman bir kaset vardı. Kaseti takıp ekranı açtı ve videoyu hayretler içerisinde izledi. Kral Mano büyük bir mafyayla iş birliği yapmış ve evleri soymuştu. Kaseti alıp çıktı ve kasabaya doğru yol aldı. Kasabaya vardığında Mark ve Charlie'nin yanına koştu. Kaseti onlara da izletti. Bu çok büyük bir kozdu. Mark ve Charlie yüzlerine maske takıp bu olay hakkında haber çıkardılar. Halka kısa sürede yayıldı. Artık herkes kral Mano'dan soğumuştı. Tüm herkes adaylıktan çekilmişti. Bu sebeple kral olabilecek sadece Melton vardı. Melton babası ve dedesi ile beraber Mano'nun yanına gittiler. Çaresiz bir şekilde Krallıktan çekildi ve krallığı Melton'a devretti. Hikayenin sonunda, iyiler kazandı...

Elif YILDIRIM

6/C

YENİ YIL HAZIRLIĞI

Aralık ayının 29'unda bir kış sabahıydı. Derin yatağında oturmuş kardeşi İlayda'nın gelmesini bekliyordu. Bugün ailesi ile birlikte yeni yıl alışverişi yapacaklardı. Bunları düşünürken İlayda odaya girdi. Çok acıkmışlardı. Mutfaktan gelen kokular onları mutfığa çekti. Anneleri onlara kahvaltı olarak pankek hazırlıyordu. Pankek kızların kahvaltıda en sevdiği yiyecekti. Tam o sırada babaları mutfığa girdi. Anneleri de son pankeki alıp sofraya oturdu. Derin ve İlayda, pankeklerine bal ve reçel sürerek yemeye başladılar. Onlar yemeklerini yerken babalarının telefonu çaldı. Kızlar kimin aradığını merak etmişti. Babaları telefonu kapatıp geri döndü, suratı asılmıştı. Anneleri kimin aradığını sordu işten arıyorlardı. Şirket çok yoğun olduğu için hemen orada olmaları gerekiyordu. Kalkıp hazırlandılar. Anneleri Derin'e uslu durun ve sakın dışarı çıkmayın dedi. Kızlar çok üzülmüştü ama yapacak bir şey yoktu.

Onlar evden çıktıktan sonra Derin tabakları durulayıp makineye koydu. Sonra da odasına gidip ödevlerini yapmaya başladı. İlayda da köpekleri Puffy ile oynadı. Fakat İlayda, Puffy ile oynamaktan çok sıkılmıştı. Ablasının odasının kapısını aralayıp "Derin her yer bembeyaz dışarı çıkalım mı?" dedi. Derin önce kabul etmedi ama İlayda ikna konusunda çok iyiydi. Derin'i yıldırma'yı başarmıştı. Tam çıkıyorlardı ki Puffy arkadan havlamaya başladı. O da gelmek istiyordu. Kızlar onu da yanlarına aldılar. Kapının yanındaki minik süslü askılıkta anahtarı yanlarına almadan kapıyı çektiler. Dışarıda Derin'in en yakın arkadaşı Ceylin vardı. Üçü beraber kardan adam yaptılar. Hatta Puffy 'nin heykelini bile yaptılar. Kar topu savaşı da yaptılar. Çok eğleniyorlardı. Fakat Ceylin'in eve gitme zamanı gelmişti. Hepsi vedalaştılar. Kızlar ve Puffy de evlerinin yolunu tuttular. Evin önüne geldiklerinde Derin "Olamaz!" diye bir çığlık attı . Evin anahtarını askılıkta unuttuğu aklına yeni gelmişti. İlayda'ya bunu söyledi. İlayda çok korkmuş ve üzülmüştü. Onlar ne yapacaklarını düşünürken ,Ceylin ve annesi pencerede göründüler. Ceylin "Kızlar soğuktan donacaksınız, hemen buraya gelin." diye seslendi.

İlayda, Derin ve Puffy hemen Ceylin'in evine doğru koşmaya başladılar. Eve girdiler. Ceylin'in annesi kızlara sıcak çikolata yaptı. Puffy'nin önüne de biraz mama koydu. Ceylin yeni yıl için alışveriş yapmıştı. Kızlarla beraber aldığı şeyleri incelemeye başladı. İki tane kalem, bir çanta, üç silgi ve yeşil simli bir kitap almıştı. İlayda kitapları çok severdi, ve bu kitabı görünce gözleri parladı. Ceylin bunu görünce kitabı Derin'e hediye etti. Saat 17.15'de kızların anneleri geldi. Puffy'yi de alıp eve gittiler. Anne ve babaları çok sinirlenmişti. Dışarı çıkmamaları gerektiğini söylemişlerdi. Neyse ki bu tatsız olayı hızlıca unuttular. Akşam yemeklerini yiyip yeni yıl ağacını kurdular. En eğlenceli kısmı süslemektir. Ağacı süsledikten sonra uyku vaktiydi. Derin ve Kate Derin'in odasına gidip yatağa uzandılar. Derin Ceylin'den aldığı kitabı okumaya başladı. Ve bu şekilde uykuya daldılar.

Sabah anneleri onları acele ile uyandırdı. Hemen hazırlanıp dışarı çıktılar. Yeni yıl alışverişi yapacaklardı. İlayda dışarıda bir şey fark etti. Çocuklar çam ağaçlarını süslüyordu. Anneleri "Kızlar, neden sizde onlara katılmıyorsunuz?" diye sordu. Kızlar bunu duyunca koşup çocuklara katıldılar. Derin ve İlayda birer ağaç seçip atkılarını bağladılar. Daha sonra da eve gidip kendilerini yatağa attılar. Sabah ailecek kahvaltılarını yapıp hazırlık yaptılar. Beraber çok eğlendiler. Akşam olunca yemek ve tatlılarını yediler. Saat 11.55 olmuştu. Son beş dakikaydı. Çok heyecanlılardı. Ve son on, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, biir. Yeni yıla girmişlerdi...

Ece DİNÇ

6/C

TEMİZ GELECEK

Siz hiç macera sever misiniz? Ben çok severim, gittiğim her yerde bir macera ararım ve bu benim başıma bazen dert açar. Merhaba benim adım Ece. Dedğim gibi macerayı çok seven biriyim. Yaz tatili bitti ve yarın 5. sınıfa başlayacağım başıma neler geleceğinden en ufak bir fikrim yok ama ben bu seneki okul hayatımın çok eğlenceli geçeceğine inanıyorum.

Sabah olunca hemen hazırlandım ve okula doğru yürümeye başladım. Okula çok erken gittiğim için okulu iyice gezmeye vaktim oldu ve sırayla bütün katları dolaşmaya başladım sonunda sınıfımı buldum ve yerleştim. Sınıfa benden sonra ilk kimin geleceğini merak ediyordum doğrusu çünkü birileriyle tanışıp arkadaş olmak bence güzel olurdu biraz bekledikten sonra sınıfa sarı saçlı bir kız geldi, yüzü biraz endişeli duruyordu benim kadar heyecanlı değildi. Buraya gelmek istemiyormuş gibiydi, bana bakmadan bir sıraya oturdu ve eşyalarını yerleştirmeye başladı bende onunla konuşmaya karar verdim ve yanına gittim.

-Merhaba ben Ece, sınıfa geldiğinden beri seni izliyorum bir sorun mu var diye sormaya geldim.

Kız biraz bekledikten sonra cevap verdi:

-Merhaba ben Elif ,teşekkür ederim sadece biraz heyecanlıyım.

Bende heyecan lafını duyduktan sonra hemen Elif'e şu soruyu sordum:

-Macerayı sever misin ?

Kız yüzüme güldü ve başını salladı ve ben o saniyeden sonra hayatımızın değişeceğini anladım.

Okulda hala kimseler yoktu bizde okulu beraber gezmeye ve macera aramaya başladık ama hiç bir şey bulamadık nereye gitsek karşımıza sınıf veya kantin yemekhane gibi şeyler çıkıyordu. Tam ümidimizi kesmiştik ki bir oda gördük kapıda girilmez yazısı vardı ama tabi ki biz içimizdeki meraka yenik düştük ve içeri girdik içerisi kapkaranlıktı.

-İçerisi kapkaranlık ışık açacak yer bulabildin mi? diye sordum. Hemen yanıt verdi:

-Buldum. Dur açıyorum!

Işığı açtıktan sonra ikimizde şaşkınlık içinde karşımızda duran şeye bakıyorduk gözlerimize inanamadık, karşımızda çok büyük kapsüle benzer bir makine vardı ve üzerinde bir sürü düğmeler vardı. Hemen makineye doğru yaklaştık ikimizde ama dokunmaya tereddüt ediyorduk. Sonra benim ağızımdan şu sözler çıktı:

-Bu da ne böyle! Zaman makinesine benziyor. Evet zaman makinesi olabilirdi çok benziyordu. Bence içine girmeliyiz.

Elif biraz düşündükten sonra başıyla onayladı ve beraber içeri girdik kapısını kapattık ve makine konuşmaya başladı.

-Merhaba hangi yıla gitmek istiyorsunuz?

Birbirimize baktık ve düşünmeye başladık acaba geçmişe mi gitseydik geleceğe mi Elif dedi ki:

-Bence geleceğe gidelim sonuçta geçmiş yıllarda ne olup bittiğini kitaplardan veya derslerden öğrendik ama geleceği bilmiyoruz. Bence gelecekte dünyamız nasıl olacak bir bakalım!

Bende ona katıldım ve dünümüzden 100 yıl sonrasını makineye girdim sonra bir anda makine hızla dönüp çalışmaya başladı ve saniyeler sonra bir anda sanki hız trenindeymişiz gibi bir his geldi ve bir anda ısınlandık. İkimiz de yere düştük, ilk ben yerden kalktım ve etrafıma baktığım anda dona kaldım sonradan Elif de uyandı ve bana bakıp şu soruyu sordu:

-Neden dona kaldın?

Bende ona baktığım yeri gösterdim ve o da benimle aynı tepkiyi verdi.

Ve aynı anda birbirimize baktık ve sadece dünyamıza ne olmuş diyebildik...

Bizi bu kadar şaşırtan şey ise; dünyamızın bu kadar kirli ve pis olmasıydı etraf çöp içindeydi. Hava gri gazlar ile dolmuş bir haldeydi ,aslında komple değişmişti ağaçlar kalmamış, çimenler kalmamış, etrafta bitkiden eser yoktu sadece bir kaç insan vardı. Elif'e döndüğümde o da benim gibi etrafı inceliyor ve olan biteni anlamaya çalışıyordu.

-Acaba etraf nasıl bu hale gelebildi? diye kendi kendime sorarken; Elif benim sözümle irkildi.

-Gel şuradaki insanlara soralım! dedi Elif.

Bende onayladım ve yoldan geçen bir kadına doğru yürümeye başladık. Kadın bizi görmediği gibi hatta içimizden geçti. Doğru ya biz görünmezdik filmlerdeki gibi onlar bizi göremezlerdi.

-Bizi göremiyorlar dedi Elif.

-Evet ,bence dünyamızda başka neler değişti bir bakalım.

Elif kafasıyla onayladı ve yola çıktık. Evler yıkık dökük, her yer çöp yığınlarıyla doluydu bu dünyada yaşanabilecek gibi değildi. Savaş çıkmış gibiydi ,biraz ilerlemenin sonunda karşımıza bir tane gri ve siyah karışımı su birikintisi çıktı yanında da su birikintisinin adı ve resmi vardı. Adı "Yeşilsu Gölü"ymüş. Orasının bir göl olmasına çok şaşırmıştım çünkü nasıl bir göl bu kadar pis olabilir? resmine baktığımda ise şu anki haline hiç benzemeyen adı gibi yeşil olan ve içinde kaplumbağalar yaşayan bir göl gördüm ve aklıma hayvanlar geldi onlar için çok üzülüm. Küçük hayvanlar bu pis dünyada yaşayamamıştır, nasıl yaşasınlar biraz gölü inceledikten sonra yolumuza devam ettik ve karşımıza bir sahil çıktı. Sahilin kıyısında deniz canlıları vardı ya boğazına pet şişe takılıp hayatını kaybeden balıklar ya vücuduna ip takılıp yüzemeyen boğulan balıklar denize atılan, zehirli maddelerden zehirlenen balıklar, hepsi kıyıya vurmuş cansız haldeydiler.

-Dünyamız ne hale gelmiş balıklar bile yaşayamıyorlar! dedi Elif.

Bende Elif'e yanıt verdim:

-Evet! gerçekten çok kötü bir halde ama yolumuza devam etmeliyiz.

Elif başı ile onayladı ve yola koyulduk.

Biraz yürüdükten sonra karşımıza bir orman çıktı ama yanmış bir orman yanmış ve kül olmuş bir orman sadece ağaçların dalları ve gövdesi kalmıştı yerler siyah kömür tozlarıyla doluydu. Elif ve ben bu dünyaya daha fazla dayanamadığımız için bir çözüm bulmaya karar verdik. Gelecekte dünyamız gerçekten de böyle olamazdı bu dünyada hiç bir canlı hayatta kalamazdı. Bu yüzden bizde gerçek dünyaya gidip plan yapmaya karar verdik zaman makinesine doğru yürümeye başladık, zaman makinesine vardığımızda içine girdik ve günümüze ışınlanmayı seçtik. Yine makine hızlı hızlı döndü ve günümüze geldik, olanların hepsini annelerimize anlattık. Onlar ilk başta bize; onlardan ve öğretmenimizden habersiz böyle bir şey yaptığımız için çok kızdılar ama dünyamızın gelecekte böyle olmaması için yardım edeceklerini söylediler. Biz okullarda duyurular yapmaya, sokaklara çevremizi denizlerimizi, bitkilerimizi ve canlılarımızı kirletmememiz için pankartlar asmaya başladık. Sokaklar eskisinden bile daha güzel olmaya başladı ve böylece kirli geleceğimizi temizlemeye bir adım daha atmış olduk.

Ela GÜLEÇYÜZ

6/F

GECE’NİN HİKÂYESİ

Yıllar önce Tanrıçalar ve şuan evrende yaşayan kişilerin ataları arasında bir anlaşmazlık çıktı. Bu anlaşmazlık gitgide büyüdü ve bir savaşa dönüştü. Savaş acımasızdı. Tanrıçalar da öyle. Asırlar önce daha diyarlar oluşurken imzaladıkları anlaşmaya uymayıp önlerine geçen kimseyi sağ bırakmadılar. Bu katliam uzun sürmedi. Tanrıçalar bir zafer aldıklarını zannederken, onlardan bile üstün olan birisi çıktı.

Tanrıçalar o zavallı insanı tanıdılar. Savaş boyunca hep en ön cephede savaşmıştı. Korkusuz bir adamdı. Adamın önlerinde diz çökmesini buyurdular. Ama adam dinlemedi ve karşılarında dimdik durdu. Daha adamın hakkı olan sonu verememişken bir ışık huzmesi belirdi. Yavaş yavaş onlara yaklaşıyordu.

Tanrıçalar bu gelenin kendi sonları olduğunu biliyorlardı. Ama buna umursamadan adamı hızla soluksuz bıraktılar. Adam öldüğünde karşılarında duran doğa anaya baktılar. Doğa ana onlara tek kelime etmeden kollarından tuttu. Ve Tanrıçalar kayboldu. Doğa ana az önce ölen adama yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Adam yeniden hayat buldu. Daha o ne olduğunu anlamdan doğa ana o pürüzsüz ve gür sesiyle konuşmaya başladı.

-Gelecekte olanları biliyorum. Tanrıçalar kısa bir süre sonra geri dönecekler. Bu olduğunda siz yaşamıyor olacaksınız. Ama önümde duran bu adamın torunu burayı, bu toprakları koruyacak. Yaşamı kolay olmayacak ama bunu başaracak. Ve ben bu sefer daha hiçbir şeye karışmadan o sizin kanınızın bulunduğu bu toprakları acısız bir şekilde koruyacak.

Doğa ananın bu sözleri herkesi gururlandırdı. Ve yıllar sonra doğacak o çocuk için coşkulu bir kutlama yaptılar.

Yıllar sonra bir kız doğdu. Aynı yıllar önce doğa ananın söylediği gibi. Kızın doğması, o zamanda yaşayanlar için beklenmedik bir haberdı. Öyle ki bu kızın varlığını daha Tanrıçalar bile bilmiyordu. Kızın ailesi, kızlarının lanetli olduğunu bilmiyordu. Kızları altı yaşına geldiğinde ve güçlerini kullanabilmeye başlayana kadar o gün bugündür kız ve ailesi kaçak olarak başka bir boyutta yaşıyorlar.

Tanrıçalar kızın yerini arasa da kız kendi lanetini kullanıp kendisinin ve ailesinin bulunmaması için tılsımlar yapıyor. Tanrıçalar kızı bulamadıkları her gün daha çok hiddetleniyor ve kendi kurdukları düzeni yine kendileri yıkıyorlar. Tanrıçalar halklarına belli etmemeye çalışsalar da her geçen gün hem tanrıçaların hiddeti hem de kızın güçlerini hissedebiliyorlar.

Aradan yıllar geçmişti kızın gücü arttıkça artmıştı. Ve bu onun için bile fazlaydı. Gücünü kontrol altında tutamıyordu. Bu güç öyle bir şeydi ki... Kız artık güçlü değil gücün ta kendisiydi.

Bir gün kız güçleriyle birkaç tılsım yaparken bir anda bütün vücudu titremeye başladı. Vücudu bu titremeye dayanamadı ve kendini yere bıraktı. Saniyeler sonra titremeleri yavaşladı ama bu sefer de kulağında bir çınlama başladı. Ve o an anladı Tanrıçaların onunla iletişime geçmeye çalıştığını. İlk önce kalan son gücüyle ayağa kalktı ardından bir çılgınlık yapıp o eşsiz güce doğru koşmaya başladı. Ama o öyle bir şeydi ki evrendeki bütün güçlerdi. Tanrıçalar bile onun yanında sönük kalıyordu. Zaten o yüzden değimliydi kızın peşinde olmaları?

Kız önce uzun boylu, sarı saçlı birisini gördü. Ardından siyah saçları olan diğer kadından daha kısa olan kadını.

Kızı gördüklerinde kendilerinden emin bir gülümseme vardı dudaklarında. Mutlu bir gülümseme değil de daha çok sinsi bir duyguydu bu. İlk önce sarı saçlı olan yaklaştı. Kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Ardından sanki bütün evren duysun diye bağırarak tekrar etti cümlesini.

-Yıllar önce doğumunla beraber her şey altüst oldu. Şimdi ölümünle her şey düzelecek.

Ardından diğeri yaklaştı.

-Lanetin bütün evreni ele geçirdi. Bizim yönetimimizi bitirdi. Ama yine de biz sana bir seçim şansı vereceğiz.

Diğer Tanrıça kardeşinin sözlerini devam ettirdi.

-Ya Ay'a sürgün edileceksin, ya da öleceksin.

Senkronize hareketleri kızın kafasını karıştırıyordu. Ve yine aynı ses. Tanrıçalar kızın kafasını karıştırıp istediklerini alacaklardı. Yavaş yavaş kızın iradesini kırıyorlar, beynine giriyorlardı.

Kız daha fazla dayanamadı bu acıya ilk önce mağlubiyetini kabul etmiş gibi iki ayağının üzerine çöktü, ardından kendinden emin bir şekilde konuştu.

-Siz adalet için yapıyorsunuz bunları. Ya da kendinizi kandırıyorsunuz! Kabul aya sürgün edileceğim.

Kızın bu sözleri ortamın derin bir sessizliğe gömülmesine neden oldu. Tanrıçalar birbirlerine zaferle baktılar. Ellerini birbirine kenetlediler ve başka bir dilde bir şarkı söylemeye başladılar. Şarkı sözlerini söylemeye devam ettiler aralıksız. İlk önce ellerinde bir ışık huzmesi belirdi. Ardından kız bayıldı. Ne zaman şarkı sözleri bitti kız da bilinmeyen bir boşluğa gitti.

Kız kaybolduğunda iki Tanrıça birbirlerine baktılar zaferle. Tanrıçalar bir oyunu daha kazandıklarını düşünüyordu ama yanılıyorlardı. Onlar geleceği yönlendirip üzerinde oynasalar bile bir laneti asla durdurup, yönlendiremezlerdi.

Saatler sonra kız gözlerini farklı bir yerde açtı. İlk önce nerede olduğunu çözmeye çalıştı. Ardından buraya nasıl geldiğini. Hafızası yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Tanrıçaların yanına gittiği, onların şarkı söylediği ve sonra... Sonrası karanlık. Kızın artık hiçbir umudu kalmamıştı.

Her şey başına bu laneti yüzünden gelmişti. Ay'ın o kuru topraklarına oturdu ve sessiz ama içli bir şekilde ağlamaya başladı. Her gözyaşı gözünden akıp yere düştüğünde etrafı yeşilleniyordu. Saatler boyu aralıksız ağladı. Ve saatler içinde Ay da bir hayat başladı. Şimdi bir kişi burayı görse hayran kalırdı. Ama eski haline sadece acınası bir yer der geçerlerdi.

Kız ayağa kalktı ilk önce etrafına bir göz attı. Sonsuz bir çayır. Belki de Tanrıçalar onu buraya göndererek iyilik yapmışlardı kim bilir? İlk önce etraftaki çalılardan kendine bir baraka yaptı. Çok sağlam değildi ama onu birkaç gün idare ederdi. Ardından artan otlardan kendine bir ateş yaktı. Ve hayal etti. Bir gün güçlerini herkesin iyiliği için kullanacağını, ama şimdilik en büyük hayali Tanrıçaları yok etmektir.

Ve öylede oldu. Orada yaşadığı yıllar boyunca doğanın ona verdiği tüm nimetleri kullanmayı öğrendi. En önemlisi geri nasıl döneceğini.

YILLAR SONRA...

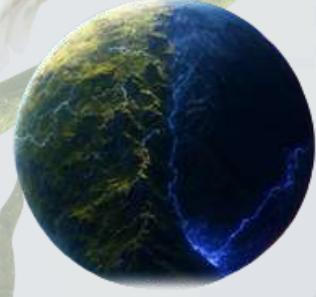
Kız yıllar sonra yaşadığı şehre geri döndü. Yaşadığı topraklar çok değişmişti. Havası, toprağı, suyu... hepsinin kokusu gitmişti. Ama yine de seviyordu orayı.

Tanrıçaların gücünü hisseti önce. Sonra onları buldu. Yıllar sonra onlarla yüzleşti ve aynen yıllar önce dediği gibi onların sonu oldu.

Onların lanet diye adlandırdığı şey asırlar sonra bile, mutluluğun temeli oldu.

DURU ÖZCAN
6/F

DOSTLUĞUN GÜCÜ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde evrenin bilinmeyen yerlerinde, Dünya'dan çok uzaklarda Zitronia adında bir gezegen varmış. Ancak bu güzel gezegen zamanla iç karışıklıklar nedeni ile ikiye bölünmüş. Bu gezegenin bir tarafına iyilik ve barış hâkim iken, diğer tarafına karanlık ve kötülük hâkimmiş.

Bu gezegende Zoria ve Mulan adında iki yakın arkadaş yaşamış. Ancak iç karışıklıklar nedeni ile Zitronia gibi onlar da ayrılmış. Mulan iyi tarafta yaşarken, Zoria kötülerle birlikte yaşamak zorunda kalmış. Çünkü ailesi kötü tarafta yaşamayı tercih etmiş.

Bir gün Zitronia'ya korkunç bir haber yayılmış. Habere göre Zitronia'ya devasa bir meteor yaklaşıyormuş. Eğer bu meteor Zitronia'ya çarparsa, orada yaşayan herkesin sonu gelebilirmiş. Haberi duyan Zoria ve Mulan, iyi ve kötü tarafı birbirinden ayıran sıra dağlarda yaşayan Bilge Adam'a danışmaya karar vermişler. Zorlu bir tırmanın ardından Bilge Adam'a ulaşmayı başarmışlar.

Onu evinin önündeki sallanan sandalyede otururken bulmuşlar. Hemen Zoria öne atılmış.

Zoria:

-Bilge Adam, Bilge Adam! Zitronia'ya devasa bir meteor düşecekmiş!

Bilge Adam rahatını bozmadan kısaca:

-Biliyorum...

Mulan, Zoria'nın önüne geçip:

-Peki, bu meteoru nasıl durduracağız? Bir bildiğiniz vardır eminim.

Bilge Adam:

-Elbette var...

Zoria ve Mulan aynı anda:

-Peki, ne yapmalıyız?

Bilge Adam:

-Yolu şu, eğer Zitronia'yı ikiye bölen sıra dağları ortadan kaldırırsanız ve iki tarafta birbirlerini gönülden sevdiklerini hissedерlerse bir dostluk kalkanı oluşacak ve meteor bile gerçek dostluğun gücüne karşı koyamayacağı için meteor dostluk kalkanından sekerek Zitronia'nın yörüngesinden çıkacak ve uzayın derinliklerinde kaybolacaktır.

Zoria ve Mulan hemen bu bilgiyi Zitronia Başkanı'na iletmisler. Başkan, en başta kestirip atmış ama Zitronia'nın sonunun gelebileceğini hatırlayınca "Denemekten zarar gelmez." diye düşünüp bu fikri halk ile paylaşmaya karar vermiş. Halk, bu fikri duyunca hiç düşünmeden kabul etmiş çünkü Başkan dürüstlüğü ve güvenilirliği ile tanınan bir lidermiş. İyi ve kötü taraf iki gün süren çalışmanın ardından sıra dağları ortadan kaldırmayı başarmış ve meteorun Zitronia'ya yaklaşacağı günü beklemeye başlamış.

Sonunda o çok beklenen gün gelmiş. Gezegendeki herkes meydanda toplanmış. Çoğu kişi sonlarının gelmesi korkusuyla hızlı hızlı nefes alıyormuş. Zoria ve Mulan kol kola girmiş. İkisi de dostluklarının gücüne sonuna kadar güveniyormuş. Uzun bir beklemenin ardından meteor gözükmüş. Meteor o sırada uzaklardaki minik bir yıldız benziyormuş. Meteor iyice yaklaşmış. Meydandaki herkes dostluklarının gücüne sonuna kadar güveniyormuş. Aniden meydanda bir ışık görülmüş. Işık söndüğünde dostluk kalkanının oluştuğunu fark etmişler. Her şey Bilge Adamın anlattığı gibi gerçekleşiyormuş. Meteor kalkana çarpmış ve Zitronia'nın yörüngesinden çıkıp uzayın derinliklerinde kaybolmuş.

Bu büyük zaferden sonra halk bölünmenin anlamsız olduğunu anlamış ve bir daha böyle bir şey yapmamaya söz vermiş. Kötüler ise kötülükten vazgeçip iyiliği kabul etmiş. Böylece Zitronia, dostluğun ve birlikteliğin en büyük güç olduğunu tüm evrene net bir şekilde kanıtlamış.

Zehra Derin AKGÜN
6/G

YILDIZLAR

Yıldız tozları var elimde
Pas parlak, sapsarı...
Diliyorum kendime,
Bir ta yapmayı.

Yıldızlardan parçalar var elimde
Yavaş yavaş büyüyen.
Kocaman olup,
Mutluluk saçan.

Yıldızlardan ta yaptım kendime,
Ne dilesem olsun diye.
Hayal ettim kendimi,
Yıldızların üstünde.

Yıldızları yaptım kendime.
Çizdim bozdum,
Karaladım kendimce
Sende yıldızları çiz kendine.

Alya Derin TÜYSÜZ
5/B

GÖKYÜZÜNDEKİ KRALLIK

Evvel zaman içinde bulutların üstünde, güneşe yakın bir krallık varmış. Bu krallığın prensesi ile baş hizmetkarı arasında gizli, bir o kadar da imkansız bir aşk varmış. Prenses bu aşkı krala söylemeye çekiniyor, kralın bu aşka izin vermeyeceğini biliyormuş.

Bir gün kral, amansız bir hastalığa yakalanmış. Kralın iyileşmesi için dört bir yana haber salınmış en bilge doktorlar getirilmiş. Fakat hiçbir doktor bu amansız hastalığa bir çare bulamamış.

Bir gün yaşlı bir bilge çıkagelmiş. Bilge “Kralın yakalandığı bu amansız hastalığın ilacının nerede olduğunu biliyorum.” demiş. Prenses hemen “Babamı iyileştirecek olan bu ilaç nerede peki?” demiş. Bilge “Ateş püskürten ejderhaların koruduğu, terkedilmiş bir kalenin derinliklerindeki zindanda.” demiş. Ancak bir rivayete göre daha önce bu kaleye gidip geri dönebilen olmamış. Baş hizmetkar hem kralın iyileşmesini istediği, hem de prensesi sevdiği için “Ejderhalı kaleye ben gidebilirim.” demiş.

Hemen yola koyulmuş. Günler süren yolculuk sonunda kaleye ulaşmış. Alev püskürten ejderhaları görünce biraz korkmuş ama her şeye rağmen ejderhalarla savaşmış. Zorlu bir savaşın ardından ejderhalar yenik düşmüş. Aradan saatler geçmiş, baş hizmetkar zindana ulaşmış. Mucizevi ilaç ile arasında sadece birkaç metre varmış. Fakat tehlikeli tuzaklar ilaca ulaşmasını zorlaştırıyormuş. Zor da olsa bir şekilde ilacı almayı başarmış.

Geri dönmek için yola koyulmuş. Günler geçen yolculuğun ardından baş hizmetkar krallığa varmış. Prenses onu görünce çok mutlu olmuş. Ardından ilacı krala vermişler. Aradan birkaç saat geçmiş ve kral konuşabilecek duruma geldiğinde baş hizmetkarı çağırmış. “Sen beni iyileştirdin, dile benden ne dilersen.” demiş. Baş hizmetkar “Prenses ile evlenmek istiyorum.” demiş. Kral baş hizmetkarın bu isteğini kabul etmiş.

Prenses ile baş hizmetkar evlenmiş. Baş hizmetkar prens olmuş ve prenses ile mutlu mesut yaşamışlar.

Ömer Kerem EZİCİ
6/C

HANEY MACERASI

2023 yılının Ağustos ayında, tam bir haftalığına köyümüze, Sivas'ın Akıncılar ilçesinin Balçık köyüne gitmiştik. Köyümüze gitmek, bu hayatta en sevdiğim şeylerden biridir. Örneğin dedem, köyde sıkılmamamız için bize bir havuz ve salıncak yapmıştı. Ayrıca köye her gittiğimizde dedemin yakın bir arkadaşının çiftliğine gider, ördek yavrusu veya civciv sahipleniriz. Tüm günümüz onlarla ilgilenmekle geçer. Çok sevdiğim şeylerden biri de alışveriş yapmak için gittiğimiz, Akıncılar'ın hemen yanı başında olan Suşehri'dir. Oraya her gittiğimizde içimizi kocaman bir mutluluk sarar. Bazen de Balçık'ın hemen karşısında bulunan ve kuzenlerimin köyü olan Türkmenler'e gideriz.

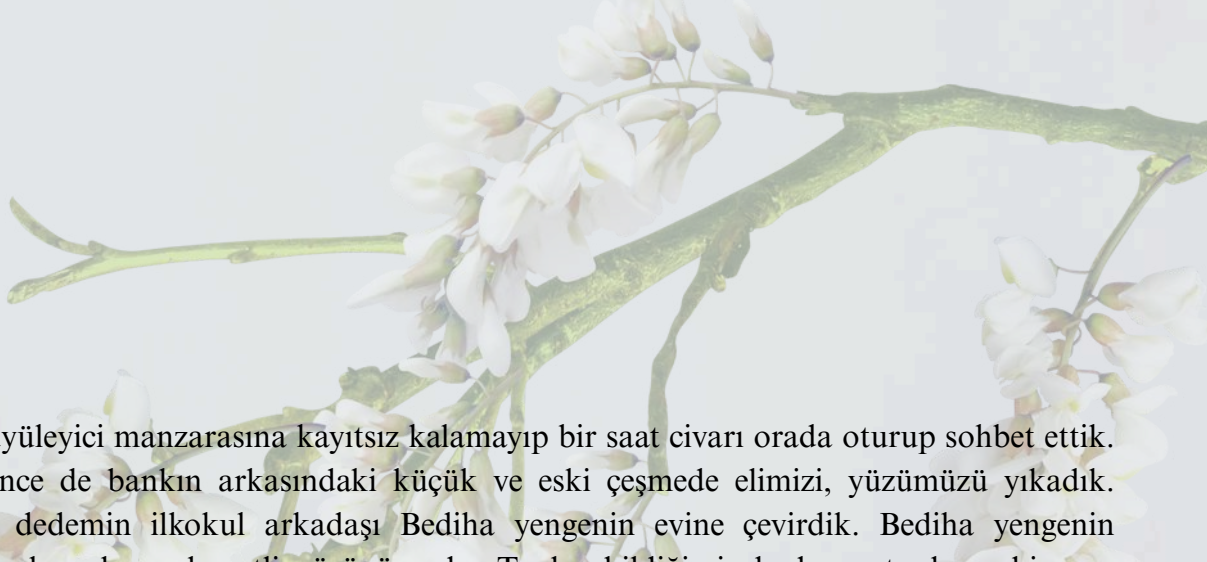
Bunlar, köye gittiğimizde yapmaktan en çok keyif aldığım şeylerdir. Fakat sevmediğim şeylerden biri ise köyde kaldığımız her hafta çarşamba günleri yaptığımız o korkunç banyolardır! O yaptığımız banyolar, özellikle benim için kritik anlardır çünkü vücudumuzun herhangi bir yerinde “kene” adı verilen ve zehriyle insanları öldürebilecek güçte olan böceklerden yapışmış olabilir. İşte bu durum, beni çok korkutur. Kene ısırmasına veya yapışmasına karşı her zaman bir önlemim vardır fakat bu durum beni çok korkutur. Her zaman uzun çorap giyerim ve giydiğim çorapları her zaman giydiğim pantolonun üzerine çekerim. Böylece bir kene gelirse, pantolonumun paçasından içeri giremez. Önlemlerim bunlarla da kalmaz. Her akşam eve geldiğimde kendimi tepeden tırnağa kontrol ederim. Bununla da kalmaz, üzerime tatlı kokular sıkıyım ki böcekler üzerime gelmesin! Çünkü çoğu böcek , güzel ve biz insanlara hoş gelen kokulardan rahatsız olur. Yine böyle önlemlerimi alıp dışarıya çıktığım bir gündü. Ananem, her zamanki gibi hepimizden saatler önce kalkmış, çiçek desenli şalvarını giymiş, ayağına pabuçlarını yani bizim söyleyişimize göre “laylonlarını” geçirmişti. Evden bahçeye çıktığımda ilk gözüme çarpan şey ananem ve ilk göz ağrısı olan kabak çiçeklerini ayıklamaktan keyif duyuyordu. Zaten o sabah değişik bir korkuyla uyanmıştım.

Sabah saat yedi sularında birisi kapıya sertçe vurmaya başlamıştı. Benim o anda aklıma bir çok olumsuz fikir geldi. Bunlardan ilki, jandarmaların geldiğini ve evdeki bütün eşyalarımızı alacaklarını düşünmekti. Sonrasında bir savaş çıkmış olabilir diye düşünerek daha da çok korktum. Aklımdan bin bir türlü olumsuz şey geçti fakat sonunda dedem uyandı ve kapıya baktı. Kapıyı açtığı sırada ben korkudan titremeye başladım. Ta ki kapıda dikilen ve kapıyı kırarak kadar sert vuran kişinin köyümüzün temiz kalpli insanlarından biri olan Adem abi olduğunu anlayana kadar. Adem abi bebekliğinde doğduğu hastanede hemşireler tarafından yere düşürüldüğü günden beri zihinsel engelliydi. Ona engelli demek bile beni üzerken köy halkının çoğu ona deli, divane, beyinsiz veya akılsız diye hitap eder. Fakat bizim ailemizde bunun tam tersi yaşanır. Adem abi, koskoca köyümüzde en çok dedemi sever. Dedem de Adem abiyi çok sever. Üzülecek bir şey varsa beraber, sevinecek bir şey varsa beraber, gülünecek bir şey varsa beraber gülerler. Meğer kapımızı kırarak gibi vurduğu o sabah da bize çay demlemişti.

Bahçeye indiğimizde masa güzelce kurulmuş, çaylar da özenle bardaklara doldurulmuştu. Böylece güzel bir güne başlamış olduk. O gün anneannem, annem ve Adem abim, yardımlaşarak kahvaltının geri kalanını hazırladılar.

Kahvaltı hazır olana kadar ben, yaz tatili için öğretmenimizin verdiği test kitabını bitirmek yerine köydeki arkadaşlarım olan Hamza, Bartu ve Damla'yla köyün meydanında buluşup, oyun oynadım. Sonra uzaklardan annemin tiz sesini duydum. Annem bana “Zeynep, kahvaltı hazır. Arkadaşlarınla sonra oynarsın!” diye seslendi. Ben de biraz memnuniyetsizce arkadaşlarıma öğleden sonra buluşma sözünü verip eve döndüm. Bahçede en büyük korkum olan eşek arılarını dinleyerek güzel bir kahvaltı yaptık. Soframızda çikolatalı süt gibi şeyler olmayabilirdi ama onlardan çok daha güzel olan dut pekmezleri ve rengarenk meyve reçelleri vardı. Dut pekmezi bizim köyde dedemden sorulurdu. Dedem kendini dut pekmezi yapmaya öyle bir adamıştı ki, dutları ezip sularını çıkartmak için bir makine bile geliştirmişti. Komşular sürekli bize gelip pekmezleri yaptıktan sonra geriye kalan posaların suyunu çıkarıp çıkaramayacağımızı soruyordu. Kahvaltıdan sonra da komşular dedemin yanına gelmeye başlamışlardı. Ben komşularla karşılaşmayı açıkçası pek istemiyordum çünkü “Okul nasıl gidiyor?” “Dersler nasıl?” ya da “Büyüyünce ne olacaksın?, bari doktor ol da beni iyileştir” gibi söylemleriyle beni sıkıyorlardı. Ben de komşular bahçeye doluşmadan önce çaktırmadan arkadaşlarımin yanına kaçtım. Yanlarına gittiğimde Hamza, Haney'e gitmek isteyip, istemeyeceğimizi sordu. Yanıtımız elbette evet olmuştu. Çünkü Haney'i herkes çok severdi.

Biz sohbet ederek yürürken köy sınırlarından çıktığımızı belirten tabelayı gördük. Sohbetimiz bizi çok sarmışken Haney adını verdiğimiz uçuruma vardık. Uçuruma her gittiğimizde her birimizin ailesi çok tedirgin olurdu çünkü bu uçurum beş, on metrelik bir uçurum değil, aksine elli, yüz metrelik bir uçurumdur. Etraf çalılarla dolu olduğundan, uçurumun sonu gözüküyordu bile. Ailemiz de başımıza bir şey gelir diye tedirgin oluyordu. Köydeki yaşlı teyze ve dedeler, 1940'lı yıllarda birkaç kişinin oraya düşerek can verdiğini söylüyorlardı. Arkadaşlarım ve ben bu düşünceleri göz ardı ederek uçurumun yanı başındaki tahtadan banka oturup manzaradan söz ettik. Yaklaşık yarım saat boyunca orada durduktan sonra geri dönüş yoluna geçtik. Dönme yolundayken arkadaşım Hamza, köyde yaşanan bazı ürkütücü olaylardan bahsetti. Dedesi köyün en yaşlı bireylerinden biri olduğu için Hamza köy hakkındaki her şeyi aşağı yukarı biliyordu. Biraz gergin biraz da eskisi gibi mutlu şekilde evimize döndük. Ardında güzelce öğlen yemeğimizi yedik ve sonrasında annem, ben ve kardeşim Ayşe, birlikte Haney'e gittik. Bir yandan sohbet ediyor, diğer yandan da temiz havayı soluyorduk. Ardından Haney'e vardık.

Haney'in büyüleyici manzarasına kayıtsız kalamayıp bir saat civarı orada oturup sohbet ettik. Dönüşe geçmeden önce de bankın arkasındaki küçük ve eski çeşmede elimizi, yüzümüzü yıkadık. Sonrasında rotamızı dedemin ilkokul arkadaşı Bediha yengenin evine çevirdik. Bediha yengenin bahçesindeki dutlar sulu sulu ve lezzetli görünüyordu. Toplayabildiğimiz kadarını toplayıp birazını yedik ve geri kalanını da Bediha yengenin isteği üzerine dut pekmezi yapmak için kendi evimize götürmüştük. Sonrasında dutların içindeki şeker nedeniyle ellerimiz yapış yapış halde evimize döndük. Annem akşam yemeği için etleri doğramaya, ananem kabak çiçeklerini pişirmeye ve dedem ise kendi yaptığı fırında lahmacun yapmaya başlamıştı derken imece usulü işler tamamlandı. O sırada ben ve kardeşim ise önceden topladığımız kızılıcaların içinden çıkan ve her tarafımıza batan iğne parçalarını toplamaya çalışıyorduk. Derken annem bize sofraya geçmemizi söyledi.

Sofraya geçmiş annemin salatayı getirmesini beklerken annem ayak bileğinde keskin bir acı hissettiğini söyledi. Sonrasında elini acıyan yere götürdü ve eline minik bir noktacık geldi. Fakat sorun şuydu ki, bu noktacık zıplayabiliyordu. Ayrıca annemin keskin acıyı hissettiği yer de kızarmıştı. Anlaşılan bu bir keneydi. Bunu anlamamız iki dakikamızı bile almadı çünkü keneler hakkında oldukça fazla bilgiye sahiptim. Babam o sırada ambulansı aradı fakat ambulans, köyümüz dağın tepesinde olduğunu duyunca, yüksekteki köylere çıkamadıklarını söyledi. Böylece dedem direksiyona fırladı. Normalde dedem acil bir durum olduğunda sanki olayların farkında değilmiş gibi davranır ve sorularımıza cevap vermezdi. Ama kene ısırması konusundaki duyarlılığı beni mutlu etmişti doğrusu. Kardeşlerim ise olayın şokunu henüz atlatamamışlardı. Derken ben de arabaya atladım ve Suşehri Devlet Hastanesine doğru yola çıktık. Yolumuzu yarım saat civarındaydı. Annem sanki olayı kendisi yaşamamış gibi sakindi. Fakat ben duramıyordum. Ailemin artık bana tahammülü kalmamışken yolumuzun üzerindeki bir hastanede durmaya karar verdik. Ama o hastane tadilat aşamasında olduğu için mecburen yine Suşehri'ne inmemiz gerekti. Vardığımızda annemden kan aldılar ve korkulacak bir şey olmadığını, yalnızca her hafta gelip kan vermesini söylediler. Böylece sakinleşmiş bir şekilde köyümüze döndük.

O günden sonra kenenin hiçbirimize zarar vermemesi için kendimdeki önlemleri köy halkına anlatmaya karar verdim.

Hatice Zeynep ŞEN
6-F

HAYVANLARIN ASİL DİRENİŞİ

Zifir dokuz yaşında siyah bir sokak kedisi. Hayatının ilk iki yılını sıcak bir evde yaşadı. Sahipleri Zifirden çok sıkıldığı için evden kovdular daha sonra sokakta yaşamının zorluklarını gördü. Zifir çöplerden çok rahatsız oluyordu ve insanları uyarmak istiyordu ama nasıl yapacaktı.

ZİFİR: Buldum. Buldum işte. Onlar bizim evimize çöp atıyorsa bizde onlarınkine atarız.

Zifir koşarak arkadaşlarına haber verdi .

Arkadaşları kimler mi? Tarçın, Pamuk ve Gök.

Tarçın on yaşında kahverengi bir köpek, Pamuk sekiz yaşında beyaz renk bir tavşan, Gök ise on yaşında gri renk bir güvercin.

Tarçın, Pamuk ve Gök bu duruma çok sevindi. Peki zifirin planı neydi? Yere çöp atan insanları tespit edip, evlerin her köşesini çöple kaplayacaklar.

İki gün sonra işe koyuldular ve Ceyda'yla tanışmışlar -Ceyda on iki yaşındaymış-. Tarçın bu durumu Ceyda'ya anlattı Ceyda seve seve yapabileceğini söylemiş.

Ceyda yere çöp atan kişilerin isimlerini ve ev adreslerini yazacak yazdığında da Gök'e haber verecekti. Aradan bir ay geçti ve görevini tamamladı.

CEYDA: Ohh be sonunda bitti. Hemen Gök'e haber vereyim

CEYDA: Göööök, Göööök nerdesin?

GÖK: Buradayım ağacın arkasında.

CEYDA: Heee orda mıydın görmemişim.

CEYDA: Ben bunu tamamladım Zifire götürebilirsin.

GÖK: Tamam götüreyim.

Gök, Zifire kâğıdı götürür Zifir de teşekkür eder.

Beş gün sonra işe koyulurlar ve tüm evlere çöp atmaya başlarlar.

Gök camdan içeri giriyor Zifirlere kapıyı açıyordu herkes odalara çöp atıyorlardı.

İşleri bir hafta sürdü ama sokakta bir değişiklik yoktu.

Pamuk, Ceyda'ya sordu.

PAMUK: Ceyda neden böyle oldu?

CEYDA: Bilmiyorum. Ama aklımda bir fikir var.

PAMUK: Nasıl bir plan?

CEYDA: Şöyle ben kırtasiyeye gidip fotokopi çıkartıcım üstünde yazacak ki. En az yere çöp atan sokak siz olun ödülü kapın. Ama ödülün ne olduğu yazmayacak.

Pamuk bunu kabul etti Zifir, Tarçın ve Göke bu haberi vermeye gitti.

Pamuk nefes, nefese kalmıştı.

Gök: Pamuk ne oldu!?

PAMUK: Ceyda, Ceydaa.

GÖK: Ceyda'ya bir şey mi oldu?

PAMUK: Hayır.

GÖK: Ne oldu o zaman!?

PAMUK: Ceyda'nın aklına müthiş bir fikir geldi.

GÖK: Ne geldi!?

PAMUK: Ceyda bir fotokopi çektirecek ve üstünde. En az yere çöp atan sokak siz olun, ödülü kapın. Ama ödülü söylemeyeceğiz.

Gök, Tarçın ve Zifir hep bir ağızdan bu harika bir fikir dediler.

Ertesi gün Ceyda'nın ilk işi fotokopi çekti.

Ceyda fotokopi çektirdi ve tüm sokaklara asmaya başladı, Ceyda birkaç gün sonra sokakları kontrol etti ve farkı görebiliyordu.

Yanından Tarçın geçiyordu, Ceyda, Tarçın diye seslendi.

TARÇIN: Aaaaa Ceyda sende buradaydın.

CEYDA: Evet. Onu bunu boş ver de farkı görebiliyor musun? Baksana acayip iyi. Plan çok güzel ilerliyor.

CEYDA: Sadece dl açıklamak kaldı onu da haftaya yaparız.

TARÇIN: Tamam Ceyda, görüřürüz.

Tarçın, Zifir, Pamuk ve Gök'n yanına gider.

TARÇIN: Haftaya Ceyda dl açıklayacağım dedi.

ZİFİR: Peki dl neymiş?

TARÇIN: Eeeee sormayı unuttum ama sorup gelebilirim.

ZİFİR: Yok bir daha oraya kadar gitme haftaya öğreniriz.

Bir hafta sonra Ceyda kırtasiyeye gittiğinde saat 14.00't ama saat 16.00'da kırtasiyeden çıktı, acaba o kadar süre ne yaptı orada? Zifir, Ceyda'yı görmeye gitti.

ZİFİR: Ceyda dl ne?

CEYDA: Temiz bir evre.

ZİFİR: Aaaaa gerçekten çok mantıklıymış.

CEYDA: Ben şimdi posterleri asıp geleyim

ZİFİR: Poster?

CEYDA: Poster büyük boyutlu bir afiřtir. zerinde bilgi, resim, duyuru ve reklam yer alabilir.

ZİFİR: Bu bilgi için teşekkür ederim Ceyda

CEYDA: Rica ederim, ne demek!

Zifir, Pamuk, Tarçın ve Gök'n yanına gider ve der ki, ödül temiz bir evreymiř. Tarçın ve Gök çok mutlu olur ama Pamuk surat asmıştı.

GÖK: Neyin var Pamuk neden böyle somurtuyorsun?

PAMUK: Bence bu plan işe yaramayabilir.

GÖK: Neden ki?

PAMUK: Çünkü insanlar çok acımasızlar.

GÖK: Bence yle düřünme!

PAMUK: Neden?

GÖK: Mesela; şuan, Ceyda olmasa bunu bařarabilir miydik?

PAMUK: Hayır.

GÖK: Yani her insan acımasız değildir!

Bir ay sonra, Gök sokakları kontrol etmeye gitti. Ve her yer tertemizdi, bunu hemen Tarçın, Zifir ve Pamuk'a anlatmaya gitti. Gök, onların yanına gittiğinde hemen olayı anlattı;

GÖK: Yerlerde yerlerde..

TARÇIN: Yerlerde ne? Bizi çok merak ettirdin!

GÖK: Yerlerde p hiç yok, her yer tertemiz.

Herkes çok sevindi. Çünkü bundan sonra bütün canlıların sağlığı daha iyi olacak ve dışarıda yaşayan sokak hayvanları daha temiz hava soluyacak.

Zehra AKYÜREK

6/C

HER DAİM UMUT VARDIR

1860'lı yıllarda Jessica adında Fransalı bir kız dünyaya gelmiş. Bu kız bebekken çok ağlarmış ve anne sütünü içmezmiş. Bu yüzden çok zayıfmış. Büyümesi yaşitlarına göre çok geriden geliyormuş.

Doktorlar zaten anne ve babasına genetik bir kan hastalığı olabileceğini, her zaman onun için hayati bir risk taşıdığını ve ilerde bu hastalığın ailesindeki kişilere aktarabileceğini söylemiş.

Ama anne ve babası çocuğun dünyaya gelmesini istemiş. Jessica büyümüş ve ona anemi hastalığı teşhisi konulmuş. Anemi hastalığı Jessica'da görüldüğü gibi bebekken iştahsızlık ve huysuzluğa büyüğünde ise vücutta ağrılara, duygu durum bozukluklarına, unutkanlığa ve el-ayak uyuşmalarına neden olmuş. Jessica ve ailesine Fransa'daki doktorlar bu tedavinin çok zor ve masraflı olduğunu söylemişler.

Bunun üzerine Jessica ve ailesi büyük bir arayışa girmişler. Son çare olarak başka bir ülkeye gitmeye karar vermişler. Gittikleri ülkede tedavilerini olup Fransa'ya geri geleceklermiş. Ülke olarak Türkiye'yi seçmişler. Ve uçakla gitmek zorunda kalmışlar. Kızlarının tedavisi için uzun süre istek ve ihtiyaçlarından kısmak zorunda kalmışlar. Sonunda uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Türkiye'ye varmışlar, hastaneyi belirlemişler ve tedavi olmak için hazırlıklara başlamışlar. Ama bir sorun varmış. Jessica ile anne, babasının kanı uyuşmuyormuş. Hastanedeki çalışanlara haber vermişler. Hastanede bulunan Dr. Ahmet Bey'e yalvarmışlar. Yardımsever bir doktor olan Ahmet Beyin kararı dünden belliymiş. Ahmet Bey çok iyi ve vicdanlı olduğu için hiç tereddüt etmeden gerekli yardımı yapmış ve kızın hayata tutunmasını sağladığı için çok mutlu olmuş.

Dünya güzel kalpli insanlar olduğu sürece umut içerisinde dönmeye devam edecek.

Elif Su ÜSTÜN
7/B

İYİLİK HAREKETİ

Bugün yine okula gitmek için erken kalkmışım. Hemen kahvaltımı edip, üzerimi değiştirdikten sonra arkadaşım Selin ile anlaştığımız yerde buluştuk ve okula yürümeye başladık. Selin “Bugünkü matematik sınavına çalıştın mı?” dedi. Bense “Evet” diye kafa salladım. O da çalışmış gibi duruyordu.

Okula geldiğimizde herkes sınıfta yeni gelecek kişiden bahsediyordu. O sırada sınıfa hoca girdi. Yanında da bir kız vardı. “Evet çocuklar bu arkadaşınız Mary bundan sonra o da sizinle beraber bu okulda okuyacak. Kendisi Amerika’dan geldi. Ancak sizi duyamayabilir. Çünkü Mary işitme engelli. Ama onunla yazışarak konuşabilirsiniz. Türkçe biliyor. Yakında çok iyi arkadaş olacağınıza inanıyorum.” Sonra hoca matematik sınavını yaptı. Teneffüs zili çaldığında Selin’le beraber Mary’nin yanına gittik. Bir kağıt buldum ve şöyle yazdım: “Merhaba Mary seninle tanıştığımıza çok memnun olduk. Ben Gizem bu da en yakın arkadaşım Selin okulumuza tekrardan hoş geldin.” Mary’ye kağıdı verdim. O da gülümsedi ve “Bende sizinle tanıştığımıza memnun oldum.” yazdı. Ancak bir şey dikkatimi çekti. Selin’le ben dışında hiç kimse onunla ilgilenmiyordu. Biz de onu tanımaya çalıştık. O da bizi tanıdı. Böyle günler geçerken en yakın arkadaş listemize Mary’de eklenmiş oldu. Ancak zaman geçtikçe anladık ki Mary’nin durumu daha da kötüye gidiyormuş. Eskiden birazda bizi duysa da artık öyle değilmiş. Artık bizi hiç duymamaya başlamış. Bu duruma çok üzüldük. Ancak ameliyatla tekrar duyabileceğini bunun masrafını da ailesinin karşılayamayacağını öğrendik. Bizde Selin’le bu soruna bir çözüm aramaya başladık. Okul çıkışı ben Selin’i eve davet ettim. Saat 20.00’de geleceğini söyledi. Eve geldikten sonra ödevlerimi yaptım, yemeğimi yedim ve Selin’i beklemeye başladım. Saat tam 20.00 olduğunda Selin zili çaldı. O çok dakik bir insandır. Her yere zamanında gelir. “Hoş geldin.” dedim. Odama geçtik. Bir süre düşündük, düşündük ve en sonunda aklımıza bir fikir geldi. Okulda bir yardım kampanyası düzenleyecektik. Böylelikle sorun çözülmüş olacaktı.

Ertesi gün olduğunda erkenden uyandım. Hızlıca hazırlandım ve sabırsızlıkla evden çıktım. Okula geldim ve birinci dersten çıktıktan sonra teneffüste hocayı bulup, fikrimizi onunla paylaştık. O da çok mantıklı buldu ve bize yardım edeceğini söyledi, çok mutlu olduk.

Selin’le ben sevinçli bir şekilde sınıfa gittik. İlk olarak afiş hazırlamakla başlayacaktık. Sonra da bir banka hesabı açıp, yardım yapmak isteyenleri oraya yönlendirecektik. “Afiş işi bende. “dedim Selin’e. Eve gider gitmez kolları sıvadım. Yarım saat sonra afişlerin tasarımını tamamlamışım. Şimdi ise afişleri çoğaltmak kalmıştı. Kırtasiyeye gidip onu da hallettim. Böylelikle işim bitmişti. O sırada Selin’den mesaj geldi. O da hesap işini halletmişti. Ertesi gün okula bütün afişleri yerleştirdik. Bunu gören öğrenciler, öğretmenler, görevliler hesaba bağış yapmaya başladılar ve kısa sürede ameliyat için yeterli para toplanmıştı. Bu parayı öğretmenimize verdik. O da parayı Mary’nin ailesine ulaştırdı. Mary ve ailesi bu duruma çok sevindiler. Öğretmenimiz ise bize “Çok iyi bir iş başardınız aferin size çocuklar!” dedi ve tebrik etti. Birkaç gün sonra Mary ameliyat oldu. Hemen sabırsızlıkla ziyaretine gittiğimizde artık bizi duyduğu için çok mutluydu.

Bu kampanyayla tahminimizden daha çok para toplanmıştı. Şunu gördük; istersek başka kişilere de yardım edebiliriz. İşimizi daha çok büyütmeye karar verdik ve bir yardım kulübü kurduk. O günden bugüne bir sürü kişiye yardım ettik. Aslında Mary bize büyük bir kapı olmuşu.

Feyza HANCI

7/F

KAMP ANNESİ

Barış 14 yaşında sessiz, arkadaşları arasında sevilen bir çocuktur. Derslerinde başarılı olduğu için öğretmenleri tarafından da sevilen bir öğrenciydi. Barış'ın babası işi dolayısıyla başka bir şehirde yaşamaya başlamıştı. Barış tek çocuktur ve annesiyle birlikte yaşıyordu. Annesi Selen Hanım ise hukuk bürosunda avukattı. İşlerinin yoğun olmasından dolayı Barış annesiyle pek fazla vakit geçiremiyordu.

Okuldan geldiğinde Barış için tek eğlenceli şey bilgisayar oyunları oynamaktır. Annesi işten geldiğinde Barışın bilgisayar oyunları oynamasından, odasını dağıtmasından, onun için hazırladığı yemekleri yemek yerine sandviç yemesinden çok şikâyetçidir. Hatta son zamanlarda en ufak bir şeyde tartışmaya başlıyorlardır. Annesi bu duruma üzüлp birlikte vakit geçirmek için zaman ayırdığında ise Barış türlü bahaneler ile birlikte bir şeyler yapma fikrine hiç sıcak bakmıyordur. Annesi bir kaç arkadaşıyla dertleştikten sonra Barışın büyüyor olmasını kabullenmiştir. Artık ergen bir çocuk annesi olduğunun farkına varmıştır.

Peki ne yapacaktır?

Bir sabah, okulun izci grubunun lideri olan Gökhan Öğretmen kamp için başvuruları almaya başlamıştı. Tüm sınıf heyecanla kamp hakkında konuşuyordu. Kamp fikri Barışa pek çekici gelmiyordu. Doğada kamp ateşinin etrafında konuşan, şarkılar söyleyen, çocuklar arasında olacağına evde rahatça bilgisayar oyunları oynayabilirim diye düşündü.

Ancak annesi "Bu fırsatı kaçıрма, doğayla tanışmak sana çok şey katacak." diyerek onu kamp için ikna eder. Barış başta isteksiz olsa da kamp için adını listeye yazdırır.

Gökhan Öğretmen kampa öğrencilerden üç kişinin velisini de gelebileceğinin duyurusunu yapmıştı. Selen Hanım bu kamp gezisinin Barışla arasının düzeltilmenin bir fırsat olabileceğini düşünerek listeye kendi adını da böylelikle yazdırdı.

Barış annesinin gelmesine pek sevinmemişti. Annesinin olduğu bir kamp gezisinde rahat edemeyeceğini ve annesinin sürekli ona karışacağından çok emindi. Çünkü Barış kamp için çanta hazırlığını yaparken bile Selen Hanım sürekli: "Onu da almalısın, Bunu koydun mu? Sakın orada guruptan uzaklaşma. " diyerek uyarılarda bulunması Barış'ta böyle bir düşüncenin oluşmasına yetmişti.

Birkaç hafta sonra kamp zaman mı geldi. Gökhan Öğretmen okul bahçesinde, otobüsün yanında elinde listeyle öğrencilerin toplanmasını bekliyordu. Otobüs saat 10.30'da hareket edecekti. Varacakları yer ise okula iki saat kadar uzaklıktaydı. Hareket ettikten bir saat sonra mola vereceklerdi. Nihayet tüm öğrenciler tam zamanında okul bahçesinde toplanmıştı. Barışın annesi Selen Hanım ve diğer iki veli de oradaydı.

Gökhan Öğretmen yüksek bir sesle, "Sevgili öğrenciler ve aramızda olan değerli velilerimiz birazdan otobüs kalkacaktır. Son hazırlıklarımızı yapalım. Elimdeki listeye göre ismini söylediğim öğrenci otobüse binecek. Otobüste yiyecek yemek yasaktır. Bir saat sonra mola yerinde duracağız. Yanına atıştırmalık getiren öğrencilerimiz mola yerinde yiyebilir. Mola yerinden ayrılırken yine bu listeye göre ismini söylediğim öğrenci otobüse binecek. " dedi.

Barış ve arkadaşları, Selen Hanım ve diğer iki veli otobüste yerlerini aldılar. Otobüse en son Gökhan Öğretmen bindi ve yolculuk başladı. Gökhan Öğretmen, Selen Hanım ve diğer iki veli otobüsün ön tarafında oturuyordu. Öğrenciler arkada şarkılar söylüyor, gülüp eğleniyorlardı. Selen Hanım sık sık arkasını dönüp Barış'ı kontrol ediyordu. Barış ise annesiyle göz göze geldiğinde hemen gözlerini kaçırıyordu.

Mola yerine vardıklarında da Selen Hanım öğrencilerle sohbet ederek Barış'ın arkadaşlarını tanımak istiyordu. Selen Hanım'a göre Barış'ın arkadaşlarıyla sohbet etmenin onu sevindireceğini düşünse de Barış için tam tersiydi. Nihayet kamp alanına vardıklarında tüm öğrenciler doğanın büyümesine kapılarak etrafı incelemeye başlamışlardı. Daha önce hiç görmedikleri türden ağaçlar, çiçekler, kuşların cıvıltısı, serin orman havası adeta herkesi büyülemişti.

İlk akşam Gökhan Öğretmen kamp ateşinin etrafında toplanmalarını söyledi. Herkes burada sırayla kendini tanıtacak ve bir oyun oynayacaklardı. Barış ve çevresindeki çocuklar doğanın temiz havası ile daha enerjik, bulundukları ortam sayesinde de daha cesur görünüyorlardı.

Gökhan Öğretmen bir sonraki sabah kampında ne yapacaklarını açıkladı. " Yarın sabah hep birlikte bir dağa tırmanacağız." Ertesi sabah Barış zorlu yokuşu tırmanırken bir an için pes etmeyi düşündü ancak Selen Hanım bu durumu fark edip "Hadi oğlum yapabilirsin!" dedi ve yanından uzaklaştı. Barış zirveye ulaştığında hem vücudu hem de ruhu yorgundu. Selen Hanım kamp gezisinde Barış'a hiç karışmamıştı, dilediğinde ve gönlünce eğlenmesine izin vermişti. Barış kamp boyunca tüm bunları düşünerek, "Anneme belki biraz haksızlık ettim." diye geçirdi içinden. O akşam Barış kamp ateşinin etrafında hiç hissetmediği bir öz güvenle oturuyordu. Annesinin söylediği onun en cesur izci ödülünü almasını sağlamıştı. Barış annesinin artık onu anlıyor olmasının verdiği sevinç işe annesine Selen Hanım ise oğlunun büyüdüğü sevinci ile Barış'a sarıldı ve onu tebrik etti.

Barış aslında annesinin onun iyiliğini istediğini fark etti ve ona karşı daha iyi davranacağına dair kendilerine söz verdi. Bundan sonrasında Barış ve annesi her türlü zorluğu tartışarak değil, konuşarak hallettiler.

Melis GÜN
7/F

KAYIP SANDIĞIN PEŞİNDE

Küçük bir kasabanın hemen dışında, ormanın derinliklerinde kimsenin cesaret edemediği bir yere dair bir söylenti dolaşıyordu: GİZEMLİ SANDIK. Bu sandığın, yıllar önce kasabayı kuran ilk insanların sakladığı çok değerli bir hazineyi içerdiği söyleniyordu. Ancak sandığı, bulmaya gidenlerin geri dönmediği, dönenlerin ise garip hikayeler anlattığı iddia ediliyordu. Derin ve yemyeşil ağaçların arasında saklanan bu efsane, 12 yaşındaki Azra'nın en büyük merak konusuydu. Azra, her zaman maceraya atılmayı seven cesur ve birazda hayalperest bir çocuktü. En yakın arkadaşları Nazlı ve İrem de onun bu merakına ortak olmuştu. Bir yaz sabahı, üç arkadaş sandığı bulmaya karar verdiler. Yanlarına fener, harita ve biraz yiyecek alarak ormanın derinliklerine doğru yola çıktılar.

Orman gittikçe kararıyor, ağaçlar daha sıklaşıyor, yollar kayboluyordu üç arkadaş birbirlerine sıkı sıkıya tutunarak ilerliyor, her bir adımlarında maceraya biraz daha yaklaşıyorlardı. Haritada işaretlenmiş bir nokta vardı: Eski bir kuyu. Kuyunun etrafı yosunlarla kaplıydı ve üzerinde eski bir yazıt bulunuyordu. Yazıtta şunlar yazıyordu: “Gerçek hazine, cesaretinle birlikte gelir. Ancak unutmamalısn kaybolan sadece yol değil, kendinde olabilirsin.” Bu cümle hepsini ürkütse de vazgeçmek istemediler. Azra, kuyunun içine bakarken bir şey fark etti. Kuyunun içinde, aşağı doğru uzanan bir ip merdiven vardı. “Sanırım bu kuyunun sonu, aradığımız yere çıkıyor.” dedi Azra heyecanla. İrem biraz tedirgin, “Ya başımıza bir şey gelirse?” diye sordu. Nazlı, “Başladıysak bitirmeliyiz, hep birlikte inelim.” diyerek arkadaşlarını cesaretlendirdi. Üçü de kuyudan aşağı inmeye başladı. Kuyunun dibine indiklerinde, kendilerini geniş bir mağarada buldular. Mağaranın duvarlarında parlayan taşlar vardı. Tam karşılarında büyük bir kapı duruyordu. Kapının üstünde garip semboller kazılıydı. “Bu semboller bir tür şifre olmalı.” dedi Azra. Sembolleri incelerken, haritada gördükleri bir deseni hatırladı. Azra, İrem ve Nazlı ile birlikte sembolleri sırasıyla dokunarak bir kombinasyon oluşturdu. Birden, kapı gıcırdayarak açıldı. Kapının ardında devasa bir sandık duruyordu. Ama sandığa yaklaşmaya çalıştıklarında, mağara sarsılmaya başladı. Tavanlardan taşlar düşüyor, zemin çatlıyordu. “Bir şeyler yanlış gidiyor!” diye bağırdı İrem.

Tam o sırada Azra, kuyunun başındaki yazıtı hatırladı: “Gerçek hazine, cesaretinle birlikte gelir.” Azra bir an düşündü. “ Bu bir sınav olmalı.” dedi. Arkadaşlarına dönerek, “Sandığa yaklaşmamalıyız! Bu mağaradaki hazineye ulamak için cesarete değil, aç gözlülüğe kapılanları cezalandırıyor olabilir.” dedi. Nazlı ve İrem ona hak verdiler. Geri çekildiler ve kapının dışına doğru koşmaya başladılar. Sandığı geride bırakıp mağaradan uzaklaştıklarında sarsıntılar durdu ve mağara yeniden sessizliğe büründü. Ormandan çıkıp kasabaya geri döndüklerinde, Azra bir şey fark etti. Mağarada buldukları cesaret ve takım çalışması, onların gerçek hazinesiydi. Bu macera, onların birbirlerine olan güvenlerini ve dostluklarını daha da güçlendirmişti. Sandığın gerçekten var olup olmadığı hala bir sırdı. Azra, İrem ve Nazlı artık çok daha fazlasını öğrenmişti. Gerçek hazine, ne olursa olsun birlikte başarmanın verdiği mutluluktu.

Rana HAN
7/F

KAYIP TANDIR

Küçük bir köyde, işleri bir türlü becerememesiyle tanınan ama sevimliliğiyle herkesin yüzünü güldüren Zeynep adında bir kız yaşırdı. Zeynep'in en büyük tutkusu, köyün meşhur tandır ekmekleriydi. Ne var ki Zeynep, eline ne alsın ya kırsın ya da yakardı. Bu yüzden köyde ne zaman bir aksilik olsa herkes gözlerini hemen Zeynep'e çevirirdi.

Bir gün Zeynep, köyün kenarındaki eski tandır fırınına kullanmaya karar verdi. Sabah erkenden kalktı, hamurunu yoğurdu ve büyük bir heyecanla meydana tandıra gitti. Ancak tandırın üzerine büyük bir tabela asılmıştı: "Dikkat! Tadilat". Zeynep bu uyarıyı umursamadan tabelayı kenara itti, hamurunu açıp tandıra yapıştırdı. Sonra da sabırla pişmesini beklemeye başladı.

Bir süre sonra köyün köpeği Kara, mis gibi kokuyu alıp yanına geldi. Kuyruğunu sallayarak Zeynep'in etrafında dönüp havlamaya başladı. Zeynep, Kara'nın heyecanını görünce merakla tandırın kapağını açtı. Fakat bir tuhaflık vardı: Hamur ortada yoktu! Gözlerini kocaman açan Zeynep, kendi kendine "Yoksa tandır ekmeği buharlaştı mı?" diye mırıldandı.

Tam bu sırada köyün çocukları merakla yanına gelip, "Zeynep Abla, ne yapıyorsun?" diye sordular. Zeynep de gayet ciddi bir şekilde, "Tandırın ruhu hamurumu aldı!" diye cevap verdi. Bu söz, kulaktan kulağa yayıldı ve köyde herkes tandırın lanetli olduğuna inanmaya başladı.

Ertesi gün köy meydanında büyük bir kalabalık toplandı. Muhtar, endişeyle, "Bu tandırda işler yolunda gitmiyor, köyün huzuru bozuluyor!" diye söyleniyordu. Olay büyüdükçe büyüdü ve sonunda köyün imamı bile çağrıldı. Tam o sırada köyün köpeği Kara, tandırın kenarındaki bir çalının dibini kazmaya başladı. Köylüler merakla izlerken, Kara'nın kazdığı yerden bir şey çıktı: Zeynep'in tandıra yapıştırdığı hamurlar!

Meğer tandırın tabanı delikmiş ve hamurlar tandırın altına düşüyormuş. Hamurlar ortaya çıkınca köylüler kahkahaya boğuldu. Ancak bu olay köyde başka bir tartışmayı başlattı. Herkes birbirine soruyordu: "Peki bu tandır kim deldi?" Muhtar, gizemli bir ifadeyle, "Bu sıradan bir delik değil, burada bir iş var!" diye söylendi.

Tam o sırada, Zeynep tandırın altındaki toprakta bir şeyler ararken eline sert bir cisim çarptı. Toprağın altından eski ve paslı bir metal kutu çıktı. Kutunun kapağında garip şekiller vardı. Köylüler merakla kutuyu incelerken, köyün horozu Çilli kutunun üzerine atlayıp ötmeye başladı. Çilli'nin bu tuhaf hareketleri köylüleri iyice şaşırttı.

Sonunda cesaretini toplayan Zeynep kutunun kapağını açtı. İçinden bir tomar eski mektup çıktı. Zeynep merakla ilkinin açtı ve yüksek sesle okumaya başladı:

"Sayın köy sakinleri, tandırın altına sakladığım borç defterini kim bulursa bana getirsin. Borçlarımı yazmayı unuttum. Eski Muhtar Hüsnü"

Meğer eski muhtar, tandırın altını gizli bir kasa gibi kullanmış!

O günden sonra köyde kimse tandır lanetli ya da gizemli sanmadı. Ama Zeynep, ellerini beline koyup gülerken, "Yine de tandır ekmeği yapmaya devam edeceğim, belki bir gün başka bir sır daha bulurum!" dedi. Köylüler de kahkahalarla gülerken meydana ayrıldı.

Dila GÜVEN
6/C

KEDİ BULUT

Bir zamanlar bulut isimli üstü gri, altı beyaz bir kedi varmış .Bir gün evinde yatarken kapının açık olduğunu görmüş ve dışarıyı çok merak ettiği için evden Kaçmaya karar vermiş. evden çıktığında Bulut dışarıyı daha önce görmediği için korkmaya başlamış Eve dönmek istemiş ama kapı arkasından kapanmış. Tam o sırada gri bir kedi gelmiş ve sormuş :

- Sen burada yeni misin?

Bulut :

- Evet yeniyim ilk defa dışarı çıkıyorum.

Gri kedi :

- Yeni kedilerin dışarıda tek dolaşması tehlikelidir istersen gri kedilerin klanına katılabilirsin.

Bulut ne dediğini anlamamış ve sormuş :

- Klan ne demek?

Gri kedi :

- Klanlar senin rengine göre girebildiğin yerlerdir mesela ben griyim ve grilerin klanındayım, Sen yarı beyaz yarı grisin grilerin klanına katılabilirsin tabi istersen beyazlar ada katılabilirsin.

Bulut :

- Tamam, size katılıyorum ama şimdi ne yapacağız veya ismimi sormayacak mısın?

Gri kedi :

- Hayır ismini sormayacağım çünkü sokakta ismimiz tam belli olmadığı için isim kullanmıyoruz ve beni takip et sığınağa gideceğiz.

Bir süre sonra sığınağa ulaştılar . Yaklaşık elli kadar kedi vardı Bulut hepsiyle tanıştı bir an zil çaldı ve tüm kediler bir yere koşmaya başladı. Bulut da onlarla koşmaya başladı ama nereye gittiklerini bilmiyordu, daha sonra gördü ki plan odasına gidiyorlardı ama hala nedenini anlamamıştı.

Gri kedi yanına geldi ve sordu:

- Anlamadığın bir şeyler var mı?

Bulut:

- Fazla yok aslında ama başka hangi renkler var veya gri renkli bir nokta bile olsa vücudunda grilere katılabiliyor musun?

Gri kedi cevapladı :

- Turuncu, siyah, gri, beyaz ve kahve rengi diğer renkli kediler istediği renge girebilir ama böyle kediler aşırı çok nadirdir ve evet gri bir nokta bile yeterli ama en az dört metreden gözükmeli, hepsi bu kadarsa neden burada olduğumuzu açıklıyorum.

- Buraya bir ip yumağını ele geçirme planı yapmak için geldik. Sen sormadan ben söyleyeyim, ip yumakları bir sokağın sahibinin hangi renk kedilerin olduğunu gösterir bu ip yumağını savaşıarak veya gizlice alarak sokağın sahibi olabilirsin. Şu an Dombalak Sokak'ın ip yumağını ele geçirmeye çalışacağız şimdi Dombalak Sokak'ın ip yumağı turuncularda onlarla savaşıyoruz çünkü biz sayı olarak daha azız. Plan şuydu: Bulut, gri kedi ve sekiz kedinin daha akşam gizlice turuncuların sığınağından ip yumağını almaktı. Akşam oldu hazırlandılar ve yola çıktılar aslında plan çok iyi gidiyordu ama; Turuncu kedi Bulut'u gördü ve ekibini çağırdı. Bulut ve diğer sekiz kedi kurtuldu ama gri kediyi yakalamışlardı ve ip yumağını da alamamışlardı. Bulut ve kurtulan diğer sekiz kedi sığınağa geri döndüler. Kediler yeni bir plan yaptı bu sefer planları daha iyiydi ve daha hazırlardı. Yaptıkları ikinci plan işe yaradı hem ip yumağını aldılar hem de gri kediyi kurtardılar. Ve Bu şekilde Dombalak Sokak'ın Hakimiyeti gri kedilere geçti.

Kutlama yapılırken Bulut aniden bir ses duydu her yer kararmıştı gözlerinin kapalı olduğunu fark etti. Bulut birden uykusundan uyandı aslında tamamı bir rüyaymış.

Demir TAYFUR
6/C

ROB ROY

İlk Yuvam:

Burası güzel, sakın ve tatlı bir yerdi. Hemen arkamızda bir tarla, solumda sahibimin evi ve sağımızda İstanbul ile kasabamızı bağlayan bir yol vardı. Önümüz ise yemyeşil bir otlaktı.

Benden birkaç ay küçük veya büyük dört tane daha tay vardı. Sahibim biriyle konuştuğunu işittim. Karşıdaki kişi ata ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Siyah şapka ve takım elbisesi vardı diğer konuşmaları duyamadım.

Sonraki yıl 3 yaşına girmiştim. Bu yaşına göre iri ve olgun olduğumu söyleniyordu.

Terbiye Ediliyorum:

Bir gün sahibim geldi ve beni evimizin önündeki düzlüğe götürdü. Biraz yulaf verdi ve beni terbiye edeceğini söyledi. Terbiye etmek nedir bilmeyenler için kısaca bir ata kendisine eyer ve dizgin vurmaya alıştırmaya, sırtında herhangi bir insan veya nesne taşımaya öğretme, atları kendi komutlarına uydurtma, istedikleri yerlere götürmek için eğitirler. Ayrıca ata binilir ve koşumlarına alıştırılır. Bunun atlar için kötü yanı öyle istedikleri gibi uzanamaz ve zıplayamazlar.

Sahibim ağzıma gemi vurup dizginlerimi bağladı. Ben bu iğrenç şeyden asla kurtulamayacaktım. Aah! Ne acı verici bu gem. Sonra sahibim bana yulafımı verdi. Sıra eyere geldi. Eyer öbür ekipmanlara göre en rahatıydı. Sahibim eyeri sırtıma koydu ve gövdemin altından geçirerek kolanı sıkıca bağladı. Ardından yulafımı verdi ve beni yanına yavaşça yürütmeye başladı. Bunu ben yulafla eyeri sabırsızca bekleyene kadar yaptı. Artık üzerime binmeye başladı. Yavaş yavaş koşmaya başladık. Bunu da ben alışana kadar yaptı. Sıra nallarımın çakılmasına geldi. Sahibim canımın acımaması için benimle nalbanta geldi. Teker teker toynaklarıma göre nal yaptırdı ve vidaladı nalbant. Başta zor olsa da buna da zamanla alıştım. Öbür ekipmanlarımda takıldı. Artık koşumlarıma dört gözle bekliyordum.

Merhaba İstanbul:

Yeni sahibim adı Yavuz'du. Beni eve götürdü. Vay be! Burası resmen malikaneydi.

İleride iki at daha gördüm atların adı Tarçın ve Fera'ydı Fera kısa; Tarçın ise asil, büyük bir at.

“Umarım iyi huylusundur. Saldırgan bir komşu istemem.” dedi bir ses, bu Fera'ydı

Tarçın—İyi birine benziyorsun umarım ki öylesindir.

Rob—Herkes benim iyi huylu olduğumu söyler.

Fera ve Tarçın—İyi huylusun yani.

Tarçın—Sahibimiz seni seçtiyse kesin bir şey olacak ve bu herkesi şaşırtacak.

Fera—Bana da öyle geliyor.

Herkes sustuktan sonra bir seysis geldi. Adı Mustafa'ydı ve işini gerçekten çok iyi yapıyordu. Beni fırçaladı, yulafımı verip gitti. Uzun zaman sonra yuvama alışabilmişim. Sahibim 93 km'lik bir yola gidecekti. Üsküdar'dan yola çıktık. Gebze'de mola verdik burada küçük bir kasabada kaldık. Buranın seysisi beni çok hızlı fırçaladı, başta Mustafa seysisin çok hızlı yaptığı için işini iyi yapamadığını düşündü fakat tüylerime dokunduğunda fark etti ki seysis işini çok iyi yapmıştı.

Mustafa nasıl yaptığını sorduğunda. “Bu işi çok yaptım hep pratik yapa yapa artan hem hızım hem işçiliğim oldu.” yanıtını aldı.

Oradan ayrıldık, kalan yolun yarısında bir nehrin kıyısında su içtik. Gideceğimiz yere vardık sahibim beni çok geniş bir düzlüğün ortasındaki ağacın oraya getirdi. Buranın etrafı çit ile çevriliydi.

Geri dönerken çok korkunç bir olay oldu. Hava fırtınalıydı ve az kalsın ağaç üstümüze düşüyordu. Tarçın korkudan hareket edemedi, tabii bende mimik oynamadı. Eve geri döndük bundan sonra sahibimiz Yavuz bu olayda korkmamamdan etkilenerek her yolculukta beni seçti. Bir pazar Mustafa beni alıp bir antrenman sahasına götürdü. Koşuşumdan etkilenerek yarışlara katılabileceğimi düşündü ve bunu sahibime söyledi. Çok yorulmuştum Mustafa bunu anladı bana samandan kalın bir yatak yaptı. Sonraki yıl sahibim bizi hiç görmeye gelmiyordu. Endişelenmişim ve bir gün gördüğümde koşturuyordu.

Taşıyoruz:

Sabah güneş doğduğu zaman hemen koşumlarımızı giydirdiler. Yola koyulduk duyduklarımıza göre Balıkesir’e taşınyorduk neredeyse 350km yolumuz vardı! Bununla birlikte fazla mola vermemiz gerekiyordu. Tamı tamına sekiz mola verdik! Geldiğimizde bize samandan kocaman ve kalın bir yatak yaptılar. Yeni evimiz eskisinden iki kat daha büyüktü! Tabii ahırımız ve yem tabaklarımızda öyle.

Yeni evimize herkes çok hızlı alışmıştı. Evin etrafı kocaman bir düzlükle kaplıydı yani koşmamız için mükemmeldi!

Sakatlık Maceram:

Bir gün evimizin etrafına dörtnala giderken ayağım bir taşa takıldı ve düştüm. Canım çok yandı. Altı ay koşamadım fakat sahalara geri döndüğümde eskisinden de iyiydim 1 yılda 3 yarış kazandım. Bu kupa ve madalyalarla evimize bir müze açtık.

Altı yıl daha yarışlara katıldım. Toplam 13 kupa ve 21 madalya kazanarak önce Türkiye’nin sonra dünyanın en başarılı atı oldum.

Metehan NANEÇİ
6-F

MANAVDAKİ ÇOCUK

Henüz sonbaharın başlarıydı. Ümraniye'deki tanıdık balıkçıyı aradım. Balıkçının taze balıklar geldiğini söylemesi üzerine bir miktar balık siparişi verdim ve temizlemesini de rica ettim. Bir saat sonra vermiş olduğum siparişleri almaya gittiğimde balıkçı dükkânının önündeki kaldırımlara yerleştirilmiş sezon meyveleri ve sebzelerinden de vardı. Su gibi berrak, yeşil renkli, taze, çekirdeksiz üzüm var; al buzdolabına koy, en az bir iki hafta tazeliğini korur. İncir de hiç fena değil, tam da mevsimi. Balık ile birlikte salatalık malzeme, taze fasulye, incir ve üzümünden aldım.

Tam dükkândan ayrılmak üzereyken yaptığım alışverişin parasını ödemek istediğimde dükkânın sahibi Mustafa Bey meşguldü. Karşısında ihtiyar bir kadın ile 7-8 yaşlarında bir çocuk vardı. Yaşlı kadının çocuğun büyükannesi olduğu belli oluyordu. Kadın ile aralarındaki konuşmaya ister istemez kulak misafiri oldum...

Benim aldığım çekirdeksiz üzümünden sadece on liralık almak istemişler. Bir tarafından satıcının tuttuğu poşetteki üzüm bir salkımın yarısından biraz daha az olmasına rağmen satıcıya uzattıkları on lira yetmemiş, satıcının hesabına göre sekiz lira eksik kalmış. İhtiyar kadın tezgâhtara:

-“Biraz böl oğlum, başka param yok, kalanı ver, çocuk yesin.”

Tezgâhtara uzattıkları 10 lira temiz bir banknot; kat kat katlanmış, belli ki çok iyi saklanmıştı. Durumu anlamam çok zor olmadı ve hemen tezgâhtara:

“Bölme, ilave et, farkını hallederiz.” dedim.

Bunun üzerine ihtiyar kadıncağz mahcup bir şekilde:

“Allah razı olsun oğlum.” dedi ve ben ona bir şey demeden çocuğun babasının cezaevinde olduğunu da ekledi.

Üzüm kasasının hemen yanında Adapazarı inciri vardı.

“İncir de seç, çocuğun gözü kalmasın.” dedim. Belki de son on lirası ile yarım salkım üzüm almaya gelmiş biri, nereden ve nasıl alsın da yesin inciri!..

İhtiyar kadın, torununun utangaç, belli belirsiz sevinçli bakışları altında, neredeyse boş bir kasanın kenarından, en kötülerinden üç tane incir seçti. Tezgâhtara döndüm ve:

“Bir poşet al ve şu yeni kasadan bir kilo incir ver.” dedim.

Tezgâhtar incirleri koyarken ihtiyar kadına:

“Balık pişirebilir misin?” diye sordum.

Artık aramızda az çok insani bir bağ kurulmuştu ama o yine de çekinerek, başı öne eğik bir şekilde ve kimsenin duymasını istemediği bir sesle:

“Yaparım, çocuk da yer.” dedi. Balık tezgâhındaki Mustafa Bey’e yaklaşıp ve kimseye duyurmadan:

“Teyzeye bir kilo da balık ayıkla.” dedim.

Bu küçük ilave alışverişin sonunda 10 lira para üstü çıktı ve parayı bana uzatan Mustafa Bey’e sessizce;

“On lirayı da çocuğa ver.” dedim.

O on lira, ihtiyar kadın ve çocuğun en başta yarım salkım üzüm almak için dükkân sahibi Mustafa Bey’e uzattıkları, temiz, kat kat katlanmış, özenle saklamış oldukları çok belli olan banknotun ta kendisiydi...

Yavaşça bana ait olan alışveriş poşetlerini aldım; başka hiçbir şeye bakmadan tezgâhtan ve onlardan uzaklaştım. İhtiyar kadının peşim sıra tekrarladığı dua ve teşekkür sözlerini duyarak arka sokaktaki arabamıza derin düşüncelerle gittim.

Aklımda pek çok soru vardı... Acaba böyle, onlar gibi kaç ihtiyar, sahipsiz, annesiz, babasız kaç çocuk bu şehirde bizlerle yaşıyordu?.. İhtiyar kadın ve torunu o akşam karınlarını doyuracaklardı, peki ya sonraki günler ve akşamlar?.. Acaba aldığım balığı pişirecekleri bir mutfakları, ocakları, gerekli malzemeleri var mıydı?.. Sonuçta, yaptığının çok büyük ve önemli bir şey olmadığını anlayarak, ihtiyar kadın ve çocuğa başka bir ihtiyaçlarının olup olmadığını sormayı unutmuş olmanın üzüntüsüyle eve vardım.

Mehmet Safa ÖZTÜRK

7/B

MEKTUP

Kadın beyaz elbisesini yukarı doğru çekti. Kocasını evi temizlemesini istediği için yeni süpürgesi ile evi süpürüyordu. Yeni süpürge dediğine bakmayın, aslında çalı bir süpürgeydi başka bir şey değildi. Tavan arasına çıktı. En az üç yıldır adım atmadığı tavan arasına. Her şey güzel gidiyordu fakat arkasındaki kitaplığa çarptığında birden her şey alt üst oldu. Şimdi yere saçılan kitapları toplaması gerekecekti. Yere eğildiğinde kitapların arasında ışıldayan bir kutu gözüne çarptı. Altın işlemeli mükemmel bir kutuydu bu. Merakla içeri açtığında mektuplarla dolu olduğunu gördü ve merakla rastgele birinin seçti. Zarfı açtığında gözleri büyüdü. Kendi yazdığı bir mektuptu bu. Heyecanla okumaya başladı:

“Merhaba gelecekteki kendim,

Bunu okuyorsan çok mutlu olacağım. Belki küçüklük hayallerini unutmuş olabilirsin. Ama ben hepsinin hatırlamana yardım edeceğim. Öncelikle bahanen ne olursa olsun sen bir sanatçı olacaksın. Aynı zamanda bir karavanda yaşamayı istiyorum. Tavşan nedir bilir misin? Böyle çok uzun kulakları olan pofuduk beyaz şeyler... Bir kitapta görmüştüm. Bir tanesini sahiplen! Çok tatlılar! Benim senden isteklerim bu kadar ve umarım bunları gerçekleştirmeyi unutmazsın.

Sevgilerle...”

Bu tatlı ama kısa mektup gözünden damlalar dökülmesine neden oldu. Ben hayatımla ne yapıyorum böyle diye iç geçirdi. O sırada eve gelen kocasının ayak seslerini duydu: “Tatlım ben geldim.” diye seslendi. Kadın birden toparlandı ve ayağa kalktı. Kendinden beklenmeyecek bir çeviklikle trabzanlardan kayarak kocasına doğru atladı. “Benim altınlar var ya, onları bozdurup karavan mı alsak?” diye heyecanla sordu. Kocasını şaşkınlıkla “Sen ne istersen yapalım” dedi karısındaki coşkuya karşılık ve uzun zamandır karısını bu kadar canlı görmediğini düşündü.

Kadın koşarak altınları sakladığı torbayı getirdi. “Haydi gel hemen gidelim.” diye kocasına seslendi “Daha tavşanda alacağız yolda. Hatta tuval ve boyalara da ihtiyacım var. Anlayacağın çok işimiz var.” adam gülererek “Tavşan da nereden çıktı?” dedi. “Hepsini anlatacağım ama önce şu işleri halledelim.” dedi kadın. Kocasını yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi : “ Aynı ismin gibi özgür ruhlu sun Milly!”...

Dicle KARAER
7-F

OLIVIA MARSILYA'DA

Olivia Paris'te Eyfel Kulesi'nin yakınlarında oturan on altı yaşında genç bir kızdır. Okuluna gitmek için, her gün caddeden yürüyordu. Evi okula çok yakın olduğu için, her gün kalkabildiği kadar geç kalkıyordu. Olivia okulunu değiştirdiği için yeni başladığı okulunda henüz arkadaşı yoktu.

Olivia küçüklüğünden beri tenis oynamayı çok seviyordu. Bir gün okulun kapısında bir poster olduğunu gördü. Posterde, tenis müsabakaları için Marsilya'ya gidip farklı okullardan insanlarla yarışacaklarıyla ilgili yazı yazıyordu. Olivia bu yarışmaya katılmayı çok istiyordu. Çünkü tenise karşı bir tutkusu vardı ve Marsilya'ya daha önce hiç gitmemişti, orayı görmeyi çok istiyordu. Okul çıkışı geldiğinde koşa koşa eve gitti. Eve gelir gelmez, annesine "Anneciğim, okulda tenis müsabakaları için Marsilya'ya gideceğimiz bir poster gördüm. Lütfen katılabilir miyim?" diye sordu. Annesi izin verdi ve Olivia neredeyse heyecandan bayılacaktı.

Olivia okula gidince, eleme için adını yazdırdı. Eleme turuna bir hafta vardı ve Olivia bütün hafta sabahdan akşama kadar çalışmıştı. Ve artık o gün gelmişti. Sabırsızlanıyordu. Olivia eleminin olacağı alana geldi ve kenarda sırasının gelmesini bekledi. Sonunda onun ismi ve yarışacağı kişinin ismi okundu. Yarışacağı kişi okulun popüler kızlarından olan Clara'ydı. Clara, kendini beğenmiş bir şekilde yerine geçti. Olivia'da kendine güveniyordu. İkisi de yerlerine geçtiler ve maç Clara'nın servisiyle başladı. İlk seti az bir puan farkıyla Clara aldı. Olivia'nın morali biraz bozulsa da pes etmedi. Çünkü önünde 2 set daha vardı. 2. Seti Olivia aldı ve sıra son sete gelmişti. Son sette ikisi de çok hırslanmıştı. Ve son seti de Olivia almıştı! Olivia Marsilya'ya gideceği için çok heyecanlandı.

Clara sinirli bir şekilde tenis kortunu terk etti. Kenarda Olivia'yı izleyen kızlar onu tebrik etti ve sohbet ettiler. Kızlarla arkadaş oldu ve birlikte Marsilya'ya gidecekleri için konuşup plan yapmaya başladılar.

Olivia çok heyecanlıydı. Gideceği günü sabırsızlıkla bekliyordu, valizini hazırlamaya başlamıştı bile. Sonunda gideceği gün geldi. Ailesiyle birlikte tren garına doğru yola koyuldular. Tren garına geldiklerinde ailesiyle vedalaştı ve arkadaşlarının yanına oturdu.

Tren yola koyulmuştu, üç saat boyunca trende arkadaşlarıyla eğlendikten sonra Marsilya'ya geldiler. İndikten sonra başlarındaki öğretmenleriyle birlikte otellerine yerleştiler. Akşam hep beraber limanı gezmeye çıktılar. Otele döndüklerinde güzel bir uyku çektiler. Sabah olduğunda tenis maçının olacağı okula gittiler.

Kızlar kenarda ısınmaya başladılar. Hepsi sırayla rakiplerinin karşısına çıktılar. İlk maçı Olivia'nın okulu aldı. İkinci maçı karşı takım aldı. Ve sıra Olivia'ya gelmişti. Rakibinin karşısına çıktı ve maça Olivia'nın servisiyle başladılar. İlk seti Olivia aldı. İkinci seti rakibi aldıktan sonra son seti Olivia aldı ve Olivia'nın okulu iki maçı kazanarak kazanan okul olmuştu. Olivia, arkadaşları ve öğretmenleri ile birlikte Marsilya'daki son günlerinde kutlama yemeği yemeye gitmişlerdi.

Sonraki sabah maçları kazandıkları için Paris'e mutlu bir şekilde döndüler.

Beren GÜRSSES

6/F

ORMANDAKİ GİZEM

Eylül ayının serin bir akşamıydı. Güneş yeni batmış, gökyüzü mor ile turuncu arasında bir renk almıştı. Ayşe, ailesiyle birlikte yaz tatilini geçirmek için dedesinin köyüne gitmişti. Ancak bu köy, diğer köylerden çok farklıydı. Köyün hemen yanı başında uzanan dev bir orman vardı ve bu ormanla ilgili çok garip hikâyeler anlatılıyordu.

Dedesi bir gün, "Ormana fazla yaklaşma," diye tembih etmişti. "Orada bir sır saklı. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmez ama yıllar önce bir adam ormanda kaybolmuş ve bir daha geri dönememiş. O günden sonra kimse cesaret edemedi."

Ayşe'nin merakı, dedesinin anlattığı hikâyeyeyle daha da artmıştı. Bir sabah, herkes uykudayken, gizlice evden çıktı ve ormanın girişine doğru yürümeye başladı. Orman, dışarıdan çok sessiz görünüyordu. Kuşların cıvıltıları bile yoktu. Yavaşça içeri girdi. Bir süre yürüdükten sonra, karşısına küçük, eski bir kulübe çıktı. Kulübenin pencereleri toz içindeydi, kapısı yarı aralıktı. Ayşe kapıyı itip içeriye baktı. İçeride eski kitaplar, kırık sandalye ve masanın üstünde bir mektup vardı. Mektubun üzerindeki yazılar el yazısıyla yazılmıştı: "Bu ormanın derinliklerinde bir sır yatıyor. Eğer doğru yolu bulabilirsen, gökyüzündeki yıldızları bile yakından görebilirsin." Ayşe'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Mektubu okurken birden kulübenin içindeki karanlık bir köşeden bir ses duydu: "Sen de mi o sırrı arıyorsun?" Ayşe, korkudan olduğu yerde kalakaldı. Sesin geldiği tarafa döndüğünde, orada zayıf, yaşlı bir adam duruyordu. Adamın gözleri, sanki yıllardır bir şey aramaktan yorgun düşmüş gibiydi. "Kim... kimsiniz?" diye kekeledi Ayşe. "Ben mi?" dedi adam gülümseyerek. "Ben, o yıldızın sırrını çözmeye çalışan bir gezginim. Ama yalnız başıma başaramadım. Belki seninle birlikte başarabiliriz." Ayşe, adamın söylediklerine inanıp inanmamak arasında kararsız kaldı. Ama içindeki merak ağır bastı. "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. Adam, elindeki eski bir haritayı Ayşe'ye uzattı. Haritada ormanın içinde gizlenmiş, parlayan bir taş işaretlenmişti. "O taşı bulmalıyız. Ama dikkatli ol, çünkü herkes bu sırrı bilmemeli."

Ayşe, haritayı aldı ve adamla birlikte derin ormana doğru yürümeye başladı. Her adımda kalbi biraz daha hızlı atıyordu. Ormanın derinliklerinde, haritanın gösterdiği yere ulaştıklarında, yerde bir ışık parlıyordu. Işık, eski bir taşın altından yükseliyordu. Ayşe taşı eline aldığı anda etraf aydınlandı. Gökyüzü yıldızlarla kaplandı ve yaşlı adam heyecanla, "İşte bu! Yıllardır aradığım!" dedi. Taşın gücü, gökyüzündeki yıldızları daha parlak ve yakından görünür hale getiriyordu. Ayşe, taşın bir sır olduğunu anladı ama bu sırrı kendi içinde saklamaya karar verdi. Yaşlı adam, "Artık bu taş senin. Sırları saklamak kolay değildir ama yıldızlara dokunmak cesaret ister. Sen bunu hak ettin," dedi ve yavaşça gözden kayboldu. Ayşe, taşı dikkatlice cebine koydu ve ormandan eve döndü.

O günden sonra bir daha kimseye taşın sırrını anlatmadı. Ancak her gece gökyüzüne baktığında, yıldızlar ona gülümsüyor gibiydi.

Ahmet Sami OYMAK

7/B

ORMAN KRALI

BÖLÜM 1

KİM DAHA GÜÇLÜ

Bir gün aslan ile kaplan ormanda gezerken karşılaşırlar. Aslan:

-Ha ha! Kaplan kardeş nasılsın?

Kaplan:

-İyiym aslan kardeş, sen nasılsın?

Aslan sert bir tavırla:

-Açım! Git ve bana yemek getir.

Kaplan:

-Ne hakla! Kim daha güçlü ise ona hizmet edilir. Ben daha güçlüyüm. Seni düelloya davet ediyorum.

BÖLÜM 2-DÜELLO

İşte düello günü gelmişti. Aslan ve Kaplan savaş alanına girdi, ama bir terslik vardı. Aslanın arkasından 9 tane bufalo savaş alanına girdi.

Kaplan:

-Ama bu haksızlık, ben geri çekiliyorum. Seni bire bir düelloya davet ediyorum.

Ardından savaş başladı. Uzun ve rekabetli bir savaş oldu ama savaşın kazananı olmadı.

BÖLÜM 3-ORMAN SAHİBİ

Bu ikinci yarışmaydı.

Kurallara göre ormanı ikiye ayırıp ekosistemi en iyi tutan taraf kazanacaktı.

Yarışma başladı. Bu yarışma bir ay sürecekti.

Kaplan ilk başta biraz zorlandı ama pes etmedi.

Duruma göre kaplan kazanıyordu.

Ama aslan kendi tarafındaki hayvanları tehdit ederek oy kazanıyordu.

Bu arada aslanın tarafındaki hayvanlar, kaplanın tarafına gizlice göç ediyorlardı. Bir ay bitti ve yarışmanın kazananı kaplan seçildi.

BÖLÜM 4-SEÇİM

Bu 3. yarışmada 2. yarışmadan memnun kalanlar istedikleri bir kişiye oy vereceklerdi.

Ama aslan yine hile yapıp hayvanları öldürmekle tehdit edip oy kazanıyordu.

Yarışma sonunda kazanan aslan seçildi ve durum berabere oldu.

Bu durumda orman ikiye bölünüp bir tarafını aslana bir tarafını kaplanan verilmesi gerekiyordu.

BÖLÜM 5-SAVAŞ

Aslan yine rahat durmadı, bütün orman onun olsun diye ara sıra kaplana savaş açıyordu ama bir faydası olmuyordu, tam tersi aslanın ordusu zayıflıyordu.

Kaplan da bunu fırsata çevirip aslanın yerini sömür geliyordu. En sonunda aslan orman krallığını kaplana devretmesi gerekiyordu.

Kaplan orman kralı olduktan sonra herkesin isteği üzerine aslanı öldürdü ve aslan en çok sevilen ve aslanı ilk defa yenen bir kaplan olarak tarihe geçti.

Yiğit Ali POLAT

6/C

ÖN YARGI

7-A sınıfında her şey normal gidiyordu ve sınav haftası yaklaşıyordu. Pazartesi günü matematik dersinde kapı çaldı. İçeri bir çocuk ve müdür yardımcısı girdi. Çocuk, kısa saçlı, esmer biriydi. Hoca onu en arka sıraya oturttu. Sınıfta fısıldaşmalar başlamıştı. Müdür yardımcısı çıkınca hoca onları susturdu ve dersine devam etti. Zil çalınca herkes onun başına üşüşmüştü. Her gelen ya dalga geçiyor ya da soru sorup özel hayatına girmeye çalışıyordu. O ise en sonunda utanmış ve sınıftan çıkmıştı. Ders zili çaldığında ise birkaç erkek öğrenci onu temizlik odasına kilitledi. Akşam ise ailesinin arayışı sonucunda çocuk o odadan çıkarıldı. Sabah ise çocuk uykulu ve durgun bir şekilde okula geldi. Birkaç erkek öğrenci ise onu zorbalamaya devam etmişti. Ders zili çaldığında ise herkes deneme olduğunu öğrendi ve herkes onunla hayatında hiç denemeye girmemesi konusunda alay etmeye başladı. Çocuk ise deneme kitapçığını yanlış işaretler ve düşük bir puan alır. Deneme bittiğinde Asya onun yanına gider:

-Merhaba, ben Asya. Senin adın ne?

-Muhammed.

-Hangi okuldan geliyorsun?

-İii... Şeyyy... Ben 2 yıldır okula gitmiyorum.

-Neden?

-Ben 2 yıl önce anne ve babamı kaybettim. 2 yıldır ise babaannem ile kalıyordum ve onun evi şehre çok uzaktı. Bir gün evimizi su bastı ve ben evden kaçtım. Babaannemi ise kurtaramamıştım. Günlerce yalın ayak yürüdüm, ayaklarım kanadı. 3 günün sonunda şehre vardım ve bir vakıf bana destek oldu ve bu okula getirdi. 2 hafta önce de beni yeni bir ailenin üyesi yaptılar. Aslında okulu seven biriym fakat bana okulda yapılanlar beni çok üzüyor.

-Çok üzücü... Sanırım sana yardım edebilirim.

Muhammed okuldan çıkar ve eve doğru yürümeye başlar. Yolda bir anda çığlık sesi duyar. Sese doğru yaklaştığında ona zorbalık yapan çocuklardan birini yerde bulur. Ayağı kırılmış gibi duruyordu ve bedeninde yaralar ve kesikler vardı. Tam on yardım edecekken duraksadı. Bir an onun kendisine yaptıklarını düşünür. Ancak o yine de yardımdan vazgeçmez ve onu sırtına alır ve hastaneye doğru koşmaya başlar. Hastaneye gittiklerinde sağlık görevlileri çocuğu tedavi etmeye başlarlar ve velisini ararlar. Ailesi geldiğinde ise Muhammed'i suçlamaya başlar. Muhammed ise şunları söyler:

-Çocuğunuzun yerdeydi ve ben onu buraya kadar getirdim. Bu benim yardımsever ve vefalı olmamdandır. Ama çocuğunuzun davranışlarını daha iyi anlıyorum. Çocuğunuz da sizin kadar ön yargılı. Kimi zaman dalga geçildim, odalara kilitlendim ama vefamı ve yardımseverliğimi asla kaybetmedim. Çocuğunuz okula geldiğim ilk günden beri yaşadığım onca şeyden habersiz bana zorbalık yapmak için çabaladı. Aynısı ona yapılırsa belki annesine veya babasına sarılabilecektir fakat ben öbür dünyaya kadar ne annemin ne de babamın kolları arasına girebileceğim

Ardından çocuk ve ailesi hatasını anlar ve Muhammed'e karşı daha saygılı olacaklarını söylerler ve özür dilerler.

Kerem ULUSOY

7/B

PELİN

Güzel bir Eylül sabahıydı, güneş tepede günü aydınlatıyordu. Pelin çoktan uyanmış, kahvaltısını yapmış oyuncaklarıyla oynuyordu. Annesi evi temizliyor, babası da evin eksikleri için alışverişe gitmişti. Çok mutluydular, istedikleri gibi bir hayat yaşıyorlardı, her zaman hayalini kurdukları o eve taşınmış, eskiyen eşyalarını değiştirmişlerdi. Pelin de yeni hayatlarına hemen uyum sağlamış, anne ve babasını hiç üzmemişti. Doğum günü yaklaştığı için de ayrı bir heyecanlıydı. Acaba hediye olarak ne alacaklardı Pelin'e? Aklından bir sürü şey geçiriyordu ama en çok istediği kocaman bir bebekti. Daha önce annesine oyuncakçıda göstermişti. Kim bilir belki annesi de unutmamış, o bebeği alıp Pelin'i dünyanın en mutlu çocuğu yapıverirdi.

Ertesi gün Pelin okuluna gitti. Okuldan sonra parkta buluşmak üzere arkadaşlarıyla sözleşmişti. Yemeğini yedi, ödevlerini yaptı ve hazırlanıp hemen evlerinin karşısındaki parka koştu. Oyunlar oynadı, çimlerde yuvarlandı, çok eğlenmişti ama çok da yorulmuştu. Akşam erkenden yatıp uyudu. Günler böyle geçip gidiyordu...her şey olması gerektiği gibiydi. Ta ki Pelin bir gün okuldan eve hasta gelene kadar. Çok halsiz ve soluktu. Annesi hemen babasına haber verdi, apar topar hastaneye gittiler. Doktor birtakım tahliller istedi hepsi yapıldı ama henüz bir sonuç çıkmamıştı. Endişe içinde bekliyorlardı, saatler geçmiş doktor hala bir şey söylememişti. Babası dayanamayıp doktorun odasına gitti ve içeri girdi. Doktorun surat ifadesi işlerin yolunda olmadığını belli eder gibiydi. "Buyurun konuşalım." dedi doktor. Doktorun söyledikleri babasını yıkmıştı. Oturduğu yerden uzun süre kalkamamış, ben şimdi eşime ne diyeceğim, benim güzel kızım deyip duruyordu içinden. Doktor "Hemen tedaviye başlamalıyız, fazla vaktimiz yok" demişti. Kalktı, eşinin yanına gitti. Gözyaşlarını saklamaya çalışsa da başaramadı. O sırada Pelin uyuyordu. Babası durumu annesine anlattı, annesi "Kızımızı kurtarmalıyız, elimizden ne gelirse ne gerekiyorsa yapalım." dedi.

Tedavi planlandı, hazırlıklar yapıldı. Ve Pelin her şeyden habersiz uzun ve yorucu bir sürece girdi. Çok ağır ilaçlar kullanmak zorundaydı, yan etkileri olacaktı ve bu durum yedi yaşındaki bir çocuk için çok zordu. Ailesi onu rahatlatmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu arada doğum gününe de iki gün kalmıştı. O kadar hevesle beklediği günü hastane odasında geçirmek zorunda kalacaktı. Her şeye rağmen bir parti organize ettiler, odayı süsleyip ona küçük hediyeler aldılar. Pelin çok mutlu olmuştu, zaten her koşulda mutlu olmayı bilen çok akıllı bir çocuktu. Sadece o çok istediği kocaman bebek hala aklındaydı ama gelen hediyeler de çok güzeldi.

Zaman hızla geçiyor, Pelin'in tedavisi devam ediyordu. Doktoru her şeyin yolunda olduğunu böyle devam ederse tamamen iyileşeceğine inandığını söylüyordu. Artık tedavide sona gelmişti, tekrar tahliller yapıldı ve doktor müjdeli haberi verdi. Pelin iyileşmişti, her şey geride kalmıştı. Hastanede bayram havası esmeye başladı, herkes çok mutluydu. Doktoru taburcu olabileceğini söyledi, artık evine, okuluna, çok sevdiği arkadaşlarına ve oyuncaklarına kavuşacaktı.

Evde onu çok büyük bir sürpriz bekliyordu. Doğum gününü hastanede kutlamışlardı ama iyileşmesinin şerefine büyük bir parti hazırlamışlardı. Sevdği herkes oradaydı ve o çok istediği kocaman bebek de odasında onu bekliyordu. Pelin eve geldiğinde içeri girer girmez herkes onu büyük bir coşkuyla karşıladı ve hep bir ağızdan "Hoş geldin iyi ki doğdun." diye bağırdılar. Pelin hem çok mutlu olmuştu hem de şaşırmıştı. Hele odasına girip bebeği görünce sevinçten havalara uçtu. Çok zor günler geçirmişti ama çok şükür artık evindeydi ve tekrar eski sağlıklı günlerine geri dönmüştü. Doğum günü dileği olarak çocuklar hiç hasta olmasın Allah'ım diye geçirdi içinden. Çocuklar hasta olmasın, doğum günlerini sağlıklı mutlulukla kutlasınlar.

İpek BERKMANLAR

7/F

SENİ ANIYORUZ ATAM

Alnımız açık,
Gönlümüz yaralı,
Bize bıraktığın ülkenin ardında,
Seni anıyoruz ATAM.

Aslanlı yolda,
Saygı duruşundan sonra,
Senin izinden yürür,
Seni anarız ATAM.

Anıtkabirde, sabah semalarında,
Asker değişimi zamanında,
Herkes büyülenir onlara,
Seni anıyoruz ATAM.

Geziler düzenlenir,
Senin andına gelinir,
Yaptıklarınla büyülenilir,
Seni anıyoruz ATAM.

Ömer Efe SÜRÜCÜ
5/B

PRENSES AKADEMİSİ

1.BÖLÜM

Bu gün Amy için çok önemli bir gündü. Bu gün prenses akademisinde ki ilk gündü, bu yüzden Amy çok heyecanlıydı. Amy annesini de yanında istiyordu ama annesinin yeri bilinmiyordu. Bu yüzden Amy teyzesi Hannah'ın yanında kalıyordu, teyzesi her ne kadarda Amy'nin prenses akademisine gitmesini istemese de Amy 'yi kıramıyordu. Amy kararlıydı ve Prenses akademisine gitmesinin tek bir nedeni vardı bu da annesini bulmaktı, annesi yıllar önce kaybolmuştu, annesi de prenesti ve teyzesi Hannah'ın hastalığı için prenseslik tacının gücünü Hannah'ın hastalığı için vermişti, o günden sonra annesi hiçbir zaman bulunamadı.

2.BÖLÜM

Tacın taşları gücü verildiği an ülkenin dört bir yanına dağılmıştı ve bu sayede prenseslik kaybolmaya yüz tutmuştu. İnsanlar artık normal okullara geçilmeye başlanmıştı ama prenses akademisi hiçbir zaman tam olarak kapatılmamıştı.

Ta ki eski kraliçe Amy'nin anneannesi Sofy akademin kapılarını tekrara açana kadar...

Anneannesi akademiye tekrar açmıştı çünkü ülkenin iki enerji kaynağı vardı biri prenses tacı biri ise 2. kristal adı verilen taşı. Bu taşın enerjisi tükeniyordu ve ülkenin taca ihtiyacı vardı bu sayede prenses akademisi tekrar açıldı.

Tek bir prenses seçilecekti ve tüm öğrenciler bir sene boyunca gözlemlenecekler ve en başarılı ve çok taş toplayan öğrenci prenses olacaktı.

Herkes prenses elbiseleriyle gelmişti, renk renk prenses elbiseler vardı Mavi, pembe, kırmızı, mor...

Bir tek renk yoktu, oda beyazdı ve Amy beyaz giymişti. Çünkü beyaz özgürlüğü temsil ediyordu. Anneannesi Amy'nin yanına yaklaşıp "Çok güzel olmuştun adeta beyaz bir gül gibi." dedi bir an duygulandı anneannesi "Annenin elbiseydi, annende ilk prenses olduğu gün bu elbiseyi giymişti." dedi. Amy şaşırmıştı teyzesi bu elbiseyi ona vermişti ve hiçbir şey söylememişti.

Amy anneannesine dönüp "Annem de keşke burada olsaydı." dedi. Sofy "Annen yakında dönecek Amy merak etme." Anneannesi Amy'yi az da olsa rahatlatmıştı ama yine de Amy endişeliydi ama endişesi kısa sürdü sınıfa girer girmez geçmişti endişesi, sınıfın çoğunu tanıyordu. Bir anda komşusu olan Jo'yu gördü; Jo aynı zaman da Amy'nin en yakın arkadaşıydı. Jo tam sesleneceği sırada öğretmenleri geldi herkes yerlerine geçti, öğretmen "Günaydın prensesler!" dedi. Sınıftakilerin yüzünde bir sırıtma belirdi ve hep bir ağızdan "Günaydın öğretmenim." dediler. Herkes oturmuştu ve öğretmenin konuşmasını bekliyorlardı. Öğretmen "Çocuklar ben sizin yeni öğretmeniniz Bayan Honey, bu seneki sınıf öğretmeninizim ve tüm sihir ve prenseslik derslerinize ben gireceğim." dedi ve konuşmasına devam etti. Sonradan okul hakkında bilgi verdi. Uzun bir konuşmanın ardından teneffüs zili çaldı. Amy dışında herkes çıkmıştı ancak Jo bunu fark edip geri dönmüştü Amy'ye "Gelsene Amy bahçeye çıkalım bak havada çok güzel." dedi. Amy Jo'ya çıkmak istemediğini söyledi. Jo: "O zaman bende çıkmayacağım." dedi. Amy "Sen çık istersen benim yüzümden teneffüsün gitmesin." dedi ve zil çaldı herkes sınıflara girdi ve derse başlandı.

Uzun geçen bir gün sonunda evlerine dağıldılar.

3.BÖLÜM

Bir ay geçmişti bile prenses adayları ilk göreve çıkmak için bir sınava tabii tutuldular. Bu sınav bir eleme sınavıydı. Sınavda bu zamana kadar öğrendikleri sihir formülleri sorulacaktı soruların birkaç tanesi de prenseslik adabı ile ilgiliydi. Yaklaşık olarak iki yüz kişiden oluşan bu akademi de bu sınavda yüz civarı kişi elenecekti.

Sınav saati geldi çattı, Amy gergindi ama sınav o kadar kolay geldi ki ona sınav süresi altmış dakika olmasına rağmen Amy neredeyse kırk dakikada bitirmişti. O gün okul yarım gündü sınavı bitiren evine gidebilecekti. Amy sınavını bitirip öğretmene verdikten sonra çıktı. Amy kimsenin olup olmadığını kontrol edip gizlice büyü yaptı. Akademide büyü yapmak yasaktı ama Amy o kadar seviyordu ki büyü yapmayı kendini alı koyamıyordu. Yaptığı büyüler hem yasa dışıydı hem de çok ağır büyülerdi.

Deneme sonuçları ertesi gün açıklanmıştı ve eleneneler elendi, okul daha sakindi ve bundan sonra böyle kalacaktı.

İlk görev verilmişti bile, ilk taşın yeri belirlenmiş, haritası çıkartılmış, öğrencilere verilmişti.

Amy ve diğer öğrenciler ilk zil çalar çalmaz yola koyuldu. Çok uzak değildi, evlerinin yakınındaydı ve bu sayede ilk taşı bulan Amy oldu. En çok taş bulan bundan sonra prenses olacaktı.

4.BÖLÜM

Yaklaşık bir ay olmuştu. Son taşın yeri tespit edilmişti son taş akademideki kızlar “Kader taşı” demişlerdi.

Son taş için zil çalacaktı geri sayım başladı Amy’nin aklında tek bir soru vardı acaba son taşın bulup annesini de bulabilecek miydi? İlk zil çaldı ve tüm öğrenciler yola koyuldu yaklaşık üç buçuk saat sonra son taş bulundu ve tacın son taşı yerine koyulabilecekti ama ondan önce taş sayımı vardı ve taş toplama sonuçları açıklandı...

İşte o an gelmişti sonuçların açıklanmasıyla en çok taş toplayanın Amy olduğu açıklandı alkışlar içinde son taşı takmak için anneannesi Amy’yi yanına çağırdı. Taş yerine sokulur sokulmaz bir ışık kümesi belirdi taş uçuyordu ve birden bir kadın belirdi nazik bir şekilde selam verdi ve Amy’ye sarıldı. Kulağına “Artık prenses sensin. ” diye fısıldadı. Amy bu sesi tanıyordu. Bu annesinin sesiydi. Annesi tacı kendinden alıp kızına yani Amy’ye taktı. Amy artık prensesti ve annesine kavuşmuştu.

Nudem Pelin BAYINDIR

6/C

TÜRKİYE SATRANÇ ŞAMPİYONASI

Bu yazıda sizlerle bu sene ilk defa katıldığım Türkiye Satranç Şampiyonasındaki gözlemlerimi paylaşacağım. Yaklaşık iki yıldır Türkiye satranç federasyonuna bağlı lisanslı satranç oyuncusuyum. Daha önce İstanbul'da düzenlenen birçok satranç turnuvalarına katıldım. Bu turnuvalarda kimi zaman birincilik, kimi zaman ikincilik, kimi zaman üçüncülük gibi derecelerim oldu, kimi zamanda dereceye giremediğim kötü performans gösterdiğim turnuvalarım da oldu.

Ülkemiz genelinde yapılan en büyük satranç organizasyonu yılda bir defa yapılan Türkiye ve KKTC'den binlerce başarılı oyuncunun katıldığı Türkiye satranç şampiyonasıdır. Bu şampiyona Türkiye Satranç Federasyonu'nun organize ettiği Türkiye'nin en büyük turnusudur. Turnuva her sene Antalya'da daha önceden seçilmiş olan bir otelde yapılmaktadır.

Türkiye satranç şampiyonasına hak kazanmak için her oyuncu kendi il veya ilçesinde şampiyona öncesi düzenlenen turnuvaya katılmalı ve belirlenen bir sıralamaya göre bir başarı göstermesi gereklidir. Ben şampiyonaya katılma hakkını İstanbul'da düzenlenen ilçe turnuvasında üçüncülük derecesi elde ederek almıştım..

Turnuvadaki her oyuncu kendi yaş kategorisinde oynar. 7 –12 yaş aralığında oynayan oyuncular “Küçükler” olarak sınıflandırılır, 13- 18 yaş arasında oynayan oyuncular “Yıldızlar” olarak sınıflandırılır. Ayrıca bütün yaş grupları kendi aralarında kızlar ve erkekler olarak sınıflandırılır. Yani her erkek oyuncu kendi yaş kategorisinde ki erkek oyuncu ile eşleşirken her kız oyuncu da kendi yaş kategorisinde ki kız oyuncu ile eşleşir.

2025 Türkiye satranç şampiyonasına toplam 2.755 oyuncu katıldı. Bu oyuncuların 745'i kız oyuncularından geri kalanı erkek oyuncularından oluşuyordu.

Kendi yaş kategorisinde ilk on ikiye girebilen sporcular milli takıma girmeye hak kazanıyor ve milli takım adına uluslararası turnuvalarda performans gösteriyor. Ayrıca bir sonraki Türkiye Satranç Şampiyonası'na direkt olarak katılmaya hak kazanmış oluyor.

Bu turnuvanın en güzel yanı sporculara büyük bir tecrübe katması, Türkiye'nin ve KKTC'nin farklı farklı şehirlerinden gelmiş satrançta başarılı oyuncularla oynama ve yeni arkadaşlıklar edinme şansı gibi faydaları var.

Turnuvanın oynandığı ortam çok sessiz bir ortam ve heyecan dolu bir yer, heyecandan yapılmayacak hataları yapanları gördüm, ağlayanları gördüm hatta heyecandan kusanları da gördüm.

Yedi gün süren turnuva çok yorucu ve stresli olsa da oynan güzel maçlar ve bu turnuvanın yaşattığı heyecan çok güzel. Bu turnuvada ki oyuncuların her biri milli takım adına yarışmaya aday sporculardır. Bu yüzden çok kaliteli maçlar ortaya çıkıyor.

Rojhat YALÇIN
6/G

ÖFKE

Öfke ile hareket etme,
Çevreye zarar verme.
Düşünmeden hareket etme,
Sonra pişman olursun.

Hayatını önemse,
Öfkeye yer verme,
İyilik ile dolsun kalbin,
Kalbinde olumsuz duygulara yer verme.

Çevrene sevgi göster,
Kalbin neşe ile dolsun.
Öfkene hakim ol,
Hayatın huzur ile dolsun.

Öfkelenip etrafına zarar verme,
Sabredersen sen kazanırsın,
Öfke ile kalkarsan,
Zarar ile oturursun.

Zeynep İpek ARSLAN
5/B

GÖKKUŞAĞI

Renkler dizildi sırasıyla,
Yağmur yağınca,
Güneş açtı bir anda,
İçimi kapladı umutla.

Renklerde kaymak istedim.
Hepsinden sırasıyla,
Gökkuşağının sonunda,
Sandık var mıydı acaba?

Rüyamda gördüm aslında,
Gökkuşağının sonunda.
İçi dolu bir sandıkla,
Beni bekliyordu sonunda.

Eylül ÖZBEK
5/B

WiX

Bir yapay zekanın yarattığı felaketler ne kadar kötü olabilir ki?

Çok kötü!

Sanpoon bir yaşındaydı. Sanpo'nun, arkadaşları Ruzi, Semi ve Lüzyer ile beraber bir yapay zeka yapmak geldi aklına.

Sanpo kodlamadan sorumlu olacak nerdeyse önemli asıl işi o yapıcaktı. Ruzi de Sanpo'ya yardım edecekti. Semi ve Lüzyer de işin tekniksel yani fiziksel kısmını yapıcaktı. Çünkü Sanpo pek çok işi halledebilen bir makine istiyordu. Amaçları yapay zekayı bir program olarak değil bir bilgisayar olarak yapmaktı.

Yani her ne kadar önemli işi Sanpo ve Ruzi yapacak olsa da Semi ve Lüzyer'in işi de çok zordu. Planı yapmak tam bir gün sürmüş herkes yorulmuştu. Bu yüzden ertesi gün devam etmek üzere evlere dağıldılar.

Ertesi gün cumartesiydi yani bol bol vakitleri olacak demekti. Sabah olunca Sanpo'nun evine toplanmışlardı. Yapay zekaya bir isim buldular WiX. WiX'in açılımı: Work Infinity eXpert yani İş Sonsuzluğu Uzmanı. Bu ismi seçmelerinin nedeni güzel durması değil WiX'in insanlara uzman gibi sonsuz bir hizmet sağlamasıydı. Ardından bunu üretmeye başladılar.

Yaklaşık altı ay sonra kodlaması bitmiş bilgisayarı tamamlamaya çok yaklaşmışlardı. iki hafta sonra bilgisayarı bitirdiler. Üç fiziksel kol bulunuyordu bilgisayarın üstünde. Bu bilgisayara WS adını koydular. Yani Workstation Starter, Türkçesiyle İş İstasyonu Başlatıcısı. WiX tam 267 GB boyutunda devasa bir yazılım olmuştu. Bunu WS'ye yüklemeleri sekiz gün sürdü. Bu sekiz günlük sırada WiX'in ve WS'nin patentini aldılar. Aynı zamanda bunu pazarlamak için yatırımcılarla konuşup anlaştılar. Yatırımcılar gerekli olan 1 milyon 665 bin doları ödedi. Ancak bir sorun vardı. Sanpo ve RuziWiX'i hiç ama hiç test etmemişlerdi.

Ruzi ve Semi bir kaç parça almak için avm'ye gitmişlerdi. Evde Sanpo ve Lüzyer vardı. Lüzyer ne kadar "Bekleyelim onlar gelsin öyle test ederiz." demesine rağmen zar zor Lüzyer'i ikna etmeyi başardı Sanpo. WiX'in yanına gidip ilk defa açtılar. Hayır! Bir sorun vardı WiX açıldığı gibi WS'nin kolları tek bir noktaya doğru yönelerek Uzay-Zaman deliği açtı. Lüzyer anlamasada Sanpo bunun bir Uzay-Zaman deliği olduğunu biliyordu. Lüzyer'e deliğe yaklaşmamasını söyleyemeden Lüzyer deliğe doğru yürüdü ve içine çekildi.. Ya da düştü. Sanpo arkadaşını korumak için hiç tereddüt etmeden deliğe atladı delik yavaş yavaş küçüldü ve en sonunda kapandı. Sanpo ve Lüzyer yan yanaydılar ama büyük, çok büyük bir sorun vardı... Paralel evrenler!

Yanlışlıkla Başka bir gerçekliğe veya daha doğrusu başka bir paralel evrene gitmişlerdi. Sanpo ve Lüzyer'in gittikleri paralel evren, gitmek isteyecekleri en son evrenlerden biriydi. Bu paralel evrende ne yazıkki Sanpo, Ruzi, Semi ve Lüzyer başarısız olmuş WiX bütün dünyadaki ağa erişerek hacklemiş ve dünyanın sonunu getirmeye çok yakındı.

En azından sadece bu evrendeki dünyayı.

Sanpo Lüzyer'e ne olduğunu, nerde olduklarını iyice anlattı ardından bir plan yaptılar. Planları WiX'i bulmak ve onu düzenleyerek kendi evrenlerine açılan bir Uzay-Zaman deliği oluşturmaktı. Ama çok büyük bir sorunları vardı. Bu evrende de Sanpo, Lüzyer, Ruzi ve Semi vardı ve eğer onlara gözüklärerse büyük bir kaos olabilirdi. Bu nedenle kimseye gözüklemeden gizlice bu işi yapmaları lazımdı. Hemen bu evrendeki Sanpo'nun evine gittiler. WS oradaydı ve WiX de. WiX, hiç tepki vermiyordu. Ekranı baktıklarında MİT'i hacklemekte olduğunu gördüler. Buna izin veremezlerdi ve WS'nin fişini çektiler ve WiX kapanmış oldu.

Bu işte bir gariplik olduğunu düşünüyordu Sanpo. Çünkü bütün dünyayı yok etmekte olan bir makineyi sadece fişini çekerek kapatmışlardı. O kadar insan yapamadıda nasıl Sanpo yaptı. Sanpo bunu düşünürken hatırladığı daha önce WiX'i kodlarken WS'nin üzerindeki kameraya sadece Sanpo ve Ruzi'yi görünce kapatırken tepki vermemesi gerektiğini yazmıştı. Ancak bu seferde aklına neden bu evrendeki Sanponun kapatmadığı geldi. Ancak buna daha fazla kafa yormadı Sanpo.

Ardından Sanpo'nun evinin üst katında bulunan atölyeye taşıldılar WiX'i. Orda iyice düzenlediler. Sanpo delik için WiX'i kodladı Lüzyer ise WS'yi Uzay-Zaman deliğini açabilecek şekilde düzenledi. 2-3 saat içerisinde bitirdiler ve WiX'i çalıştırdılar. Tahmin ettikleri gibi olmuş delik açılmıştı. Lüzyer yine dayanamayıp önden gitti Sanpo'da Lüzyerden hemen sonra. Başarmışlardı kendi evrenlerindeki Sanpo'nun evine dönmeyi. Ama Lüzyer saate baktığında bir dakikadan az geçtiğini fark etti. Bunu Sanpo'ya söyledi ve anladılar ki oradaki bir gün kendi evrenlerinde bir dakikaydı. Bu yüzden Ruzi ve Semi hala gelmemişti. Sanpo ve Lüzyer yarım saat kadar bekledi ve sonunda Ruzi ve Semi gelmişti.

Olanları onlara da anlattılar ve ortak karar olarak WiX projesini rafa kaldırmaya karar verdiler. Yani WiX artık sonsuza dek kapalı kalacaktı..

Doğa DOĞAN
6/C

YARDIMLAŞMANIN GÜCÜ

Yardım ederiz birbirimize,
Başarıyoruz her şeyi birlikte.
Birbirimizi hep kolluyoruz,
Kusurlarımızı yok sayıyoruz.

Tek başımıza küçüğüz,
Birlikte daha büyüğüz,
Yardımlar sayesinde,
Güçlü kişilere dönüşüyoruz.

Bir taş gibi görünürüz,
Büyük bir duvara bürünürüz.
Yalnız taştan duvar olmaz,
Budur size öğüdümüz.

Arın BURHAN
6/G

KATİLDEN KAÇIŞ

Okul gezisi için Trabzon'a gidiyorduk. Ben (Neslihan), Parla, Duru, Poyraz, Çınar ve Altay bizim sınıftan geziye gelen isimlerdi. Otobüse biner binmez yerleştik. Yolculuğun çok eğlenceli olacağını düşünen Duru'nun aksine uyuyamayacağımı ve sıkıntıdan patlayacağımı bildiğim için pek mutlu değildim. Otobüsün hareket etmesinden bir saat sonra gelen seslerin sorumlusunu merak ettiğim için arkama döndüm ve ses kaynakları şaşırtmadı. Arkada kendi krallıklarını kuran Altay, Poyraz ve Çınar'dı tabii ki. Bolu tüneline çok trafik olduğu için şoför dağa çıktı. Kar yağıyordu. Tam en tepeye varmıştık ki, kardan dolayı görünmeyen bir çukura çarptık ve lastiğin aksı kırıldı. Bildiğin dağın ortasında mahsur kaldık. Öğretmenimiz Sevim Hoca;

-Çocuklar sakın olun halledeceğiz ve buradan gideceğiz. dedi. Tam o sırada Duru çığlık attı:

-Aaaaaaa... İnternet çekmiyooooorr. dedi. Herkes birden çığlık atmaya başladı. Sevim Hoca bize özellikle de Duru'ya ters bir bakış attı ve dışarı çıktı.

Sevim Hoca ve şoför Necmettin Abi üç saat boyunca tekerleğin aksını tamir etmeye çalıştılar. Biz de o üç saati otobüsün tepesinde internet ağının çektiği bir yer bulmaya çalışarak geçirdik. Öğlen olmuştu. Herkes çok acıkmıştı. Biz internetin çektiği bir yer bulmaya çalışmayı bıraktık. Sevim Hoca ve Necmettin Abi umutsuzca otobüse bindiler. Biz yanımızda getirdiğimiz yiyecekleri yerken, Sevim Hoca telefonunu eline aldı ve internetin olmadığını hatırlayınca telefonu bıraktı. Yüzünden düşen bin parçaydı, Altay:

-Ne oldu hocam?

Sevim Hoca:

-Çocuklar tamir edemi-. dedi.

Duru:

-Hocaammmm... Burada mı kaldık? dedi. Bir çığlık attı. Korkmuş ve sinirli bir halde. Sevim Hoca Duru'ya ters ters baktı ve sonra:

-Durucum...

Biraz bekledi, gözleri parladı ve:

-Aaaaaa... Burada kaldık.

Otobüste bir sessizlik oldu. Altay sağ olsun Çınarla birlikte gülüyorlardı. Bu sefer ben ve Parla'nın sus işareti ile sustular.

Ben:

-Eee... Hocam peki biz ne yapacağız şimdi?

Poyraz:

-Gerçekten hocam. Hava da çok soğuk otobüste mi kalacağız?

Sevim Hoca iç çekerek:

-Maalesef çocuklar. dedi. İlk önce oluşan sessizlik yerini çığlıklara bıraktı. Uzun süre söylendikten sonra

Parla:

-Bence etrafa bakalım, belki işe yarar bir şeyler buluruz. dedi.

Biz de bu fikri mantıklı bulduğumuz için kabul ettik. Sevim hocadan izin aldık. Dışarı ben, Parla, Poyraz ve Altay çıkacaktık. Çınar, Duru ve geri kalan öğrenciler kalıp otobüsü hazırlayacaklardı. Sevim Hoca ve şoför Necmettin Abi ise son bir kez tekerleğin aksına bakacaklardı. Yukarı doğru yürümeye başladık. On beş dakikalık bir yürüyüşten sonra karşımıza eski bir bina çıktı. Demir dikenli tellerle çevriliydi. Tellerin üstünde "Dikkat, Girilmez, Tehlikeli" yazıları vardı.

Terk edilmiş ve oldukça eski bir yer olduğu için yazıları görmezden geldik Tellerin etrafından dolandık ve bir kapıya vardık. Binanın bahçe kapısıydı. Kenarında oldukça eskimiş bir güvenlik kulübesi vardı. Bahçe kapısının üstünde “Bolu Yüksek Suçlar Dağ Hapishanesi” yazıyordu. Poyraz biraz endişeli bir ses tonuyla:

-Burada hapishane yazıyor, bence binaya girmeyelim.

Parla ters ters baktı.

Altay:

-Korktum diyemiyorsun da

Poyraz:

-Ne alaka, güvende kalalım boşuna riske girmeyelim.

İçimden “acaba burada birileri var mıdır?” dedim. Tam da o anda hepimizin interneti çekmeye başladı.

Altay:

-Bu benim internetim değil.

Ben:

-Aynen benimki de değil.

Parla:

-Aaa... Bu ağ bağlantısının üzerinde H.B. yazıyor.

Poyraz dikkatlice ağın üstünde yazan kısaltmaya baktı ve dedi ki: “Bence bu kısaltmanın açılımı Bolu Hapishanesi.”

Bu fikir hepimize mantıklı geldi. Tam o anda hapishanenin penceresinden kan damladığını gördüm. Biri vardı orda. Dikkatlice baktım ve birinin bıçaklandığını gördüm. Hapishane terk edilmişti, üstünde yüksek suçlar hapishanesi yazıyordu ve camından kan akıyordu. Bu da yeterli değilmiş gibi harika bir gizlenme alanıydı. (Sonuçta buraya araba çıkamıyordu ve terk edilmişti.) Zaten binadan dışarı çok pis bir koku yayılıyordu.

Ben bunları düşünürken Parla:

-Eee... O zaman binanın içinde internet daha iyi çekiyordur.

Hızlıca binanın içine doğru koştu. Poyraz ve Altay da oraya gitti. Bende mecburen peşlerinden gittim. İçeri girdiğimizde internet daha iyi çekmeye başladı. Gördüklerim ve düşündüklerim beni biraz germişti ama, internet çekiyordu artık yani yardım çağırabilirdik ve sonra geziye kaldığımız yerden devam edebilirdik ama telefonuma bir sürü mesaj gelmişti. Onları cevaplarken yardım çağırmayı unuttum. Diğerlerinin durumu da benden farksızdı. Ama sonra üst katlardan birinden gelen çığlık sesiyle irkildik.

Parla:

-N... Ne oldu az önce?

Yüzünden çok korkmuş olduğu anlaşılıyordu. Ben o anda binanın içine girmeden önce gördüklerimi ve düşündüklerimi hatırladım. Bizimkilere anlattım Poyraz ters ters:

-Eee bunu neden daha önce söylemedin!

Ben:

-Sence söylemeye şansım oldu mu? Direk binaya koşunuz!

Sinirli bir ses tonuyla Altay:

-Tartışmaya vaktimiz yok. Neslihan'ın dedikleri doğruysa sanırım burada... BİR KATİL OLABİLİR! dedi, titreyerek.

Tam o anda rüzgâr çıktı ve binanın kapısı yüzümüze kapandı. Kapıyı açmaya çalıştık ama sanki dışardan biri bizi engelliyordu. Buradan çıkmalıydık. Başka bir çıkış aramak için iki guruba ayrıldık. (Guruplar şu şekildeydi Ben ve Altay, Poyraz ve Parla.) Binaın içinde dolaşırken bir fikir geldi. Altay'a döndüm ve:

-Altay burada internet çektiğine göre yardım çağırabiliriz.

Altay:

-Doğru! Sen yardım çağır, ben de katil burada mı bakayım.

Başımı olur anlamında salladım. Telefonumu cebimden çıkardım çığlık sesi geldiğinde panikten yere düşürdüğüm için ekran koruması kırılmıştı. Annemin kızacağını biliyordum ama düşünmem gereken başka şeyler vardı. (Kendi canımı ve arkadaşlarıımın canını kurtarmak gibi.) Telefonu açtım tam 112'yi arayacaktım ki birden yanımdan fırlatılan bir BİÇAK geçti. Beni bir santimetreyle geçmişti. Bıçak duvara saplandı. Doğru düşünmüştük BURADA BİR KATİL VARDI! Bıçağın atıldığı tarafa döndük. Yüzüne maske takmıştı, ellerinde ve kemerinde her türden bıçak vardı. Altay ve ben korkudan dona kalmıştık.

Katil:

-Son sözlerinizi söyleyin bakalım gençler.

Katil bir kahkaha patlattı. Altay birden duvara saplanmış bıçağı çıkarttı ve katile fırlattı. Bıçak doğruca katilin koluna saplandı. Katil acı içinde bağırdı. Tam o anda birileri bizi kolumuzdan çekti ve dolabın içine soktu. Bunlar Poyraz ve Parla'ydı. Parla'ya dönüp:

-Yardım çağırmamız gerek.

(O anda teşekkür etmek aklıma gelmedi.)

Parla:

-Biz çağırdık ayrıca cesetlerle dolu çok pis kokan bir oda ve çok uzak olmayan bir çıkış kapısı bulduk.

Altay:

-Peki dışarıda o manyak varken nasıl güvenli bir şekilde çıkışa ulaşacağız.

Poyraz:

-Yavaş, sessiz ve dikkatli olarak ulaşabiliriz yani en azından ben öyle umuyorum.

Altay:

-Bu kapı tam olarak nerede?

Poyraz:

-Alt katta, merdivenlerden inip sola döneceğiz ve düz gideceğiz.

Ben:

-Acaba yardım gelene kadar beklesek mi?

Poyraz:

-Bence o zamana kadar hepimiz katilin ceset koleksiyonunun en yeni üyeleri oluruz. Buradan çıkmamız lazım hem de hemen! dedi.

Ben:

-O zaman herkes derin bir nefes alsın üç deyince merdivenlere koşuyoruz ama sessizce.

Üçe kadar saydık ve saklandığımız yerden çıktık.

Sessizce merdivenlere yöneldik. Basamaklardan inerken üst katlardan oldukça kızgın olan katilin sesleri duyuldu.

Parla sesleri duyunca çok kötü oldu, onu sakinleştirip inmeye devam ettik.

Tam kapıya varmıştık ki katil bizi gördü.

“Buldum sizi. Hiçbir yere kaçamazsınız artık” dedi ve bize doğru koşmaya başladı. Biz kapıdan çıktık bahçe kapısının oraya koşuyorduk katil de bahçeye çıktı. Bıçakları fırlatmaya başladı. Bıçaklardan biri Parla’nın ayağına geldi. Parla birden acı içinde yere yığıldı. Katil ona doğru yaklaştı ve tam onu öldürecekken keskin nişancılar tarafından vuruldu. Katil öldü .Askerler polisler ve sağlık ekipleri gelmişti. Parla’yı ambulansa taşıdılar. Bizi de sağlık kontrolünden geçirdiler. Her şey bitirince sonunda derin bir nefes aldık. Hayatımız boyu yetecek bir adrenalin yaşamıştık.

Ela EROL
7/F

SAYGININ GÜCÜ

Bu öykü saygının gücüne inanmayanlara ithaf en yazılmıştır

Çok uzak bir dağın eteklerinde, yeşil vadilerle çevrili huzurlu bir köy vardı. Bu köydeki insanlar birbirlerine sevgiyle yaklaşır toplumsal uyumu korumaya özen gösterirlerdi.

Köyün ortasında yüzyıllardır ayakta duran görkemli mi görkemli bir çınar ağacı vardı. Bu ağaç köyün sembolüydü ve köylüler altında oturup saatlerce sohbet ederlerdi. En önemli kararlarını bu ağacın altında alırlardı. Yaşlı çınarın köklü ve kudretli gövdesi adeta köylülerin arasındaki dayanışma ve yardımlaşmanın temsilciydi.

Birgün köye uzak diyarlardan tanınmış zengin bir tüccar gelmiş. Bu tüccar zenginliğiyle bilinir servetiyle övünür, her fırsatta başkalarına üstünlük taslamaktan asla çekinmezdi. Köyün girişine altın kaplı arabasıyla geldiğinde herkes onu dikkatle izlerdi.

Tüccar çınarın altında oturan yaşlı bir adam görür. Bu yaşlı adam köyün en bilge adamı olarak bilinirdi. Tüccarın eski bir cüppesi, bir bastonu ve her daim huzur dolu bir yüzü vardı. Köylüler onun bilgeliğini, sakinliğini ve herkese olan saygısını takdir ederdi.

Tüccar alaycı bir tavırla yaşlı adama sordu "Burada oturmuş hiçbir şey yapmadan vakit geçiriyorsun. Hayatta hiç mi bir şey başaramadın?"

Yaşlı adam sakince gülümsedi ve tüccara baktı. "Başarı." dedi," Herkesin yüreğinde farklı ölçülür ama asıl önemli olan insanın kendisine ve başkalarına duyduğu saygıdır."

Tüccar bu cevaba kahkaha atarak güldü 'Saygı mı? Saygı zenginliğe duyulur. İnsanlar bana servetim için saygı gösterir. Senin gibi birine neden saygı gösterebilir ki.'

Yaşlı adam cebinden küçük, pürüzsüz bir taş çıkardı. Taşın yüzeyi griydi. Ancak dikkatlice bakıldığında üzerindeki altın rengi damarlar parlıyordu. Yaşlı adam taşı tüccara uzattı "Al bunu" dedi. Pazara git bu taşı satmaya çalış. Bakalım insanlar ona ne kadar değer verecek görürüz. " dedi. Tüccar yaşlı adamın teklifini küçümseyerek meydan okuyarak teklifini kabul et " Göreceğiz." dedi.

Tüccar ertesi gün sabah erkenden pazara gitti. Taşı eline alıp insanlara gösterdi. İlk başta taşı alıp almayacaklarını sordu. Âmâ kimse ilgi göstermedi. Çoğu “Bu sıradan bir taş hiçbir işe yaramaz.” dedi. Birkaç kişi güzel olduğunu belirtti ama hiçbir fiyat vermedi. Tüccar taşı bütün pazarda gezdirdi ama hiç alıcı bulamadı. Günün sonunda öfke ve hüsrarla köye geri döndü ve taşı yaşlı adama verdi. Yaşlı adam sakince taşı eline aldı ve okşadı. Tüccar “ Kimse bu saçma taş a değer vermedi onlar için sıradan bir taştan farkı yoktu. Bununla ne anlatmaya çalıştın.” dedi.

Yaşlı adam sakince ona cevap verdi “Bu taş sıradan bir taş gibi görünüyor değil mi.?” Tüccar cevap verdi “Evet, öyle zaten. ”Yaşlı adam: Sırandanmış gibi görünüyor ama bir dağın zirvesinden alınmıştır. Oradaki hava koşullarının sertliği onu bugünkü haline getirdi. Onun hikayesini bilmeyenler için hiçbir şey ifade etmez, ancak bir dağcı yada bir koleksiyoncu için paha biçilmez bir parçadır. İşte saygıda böyle bir şeydir. İnsanlar birbirinin değerini bilmeden, birbirlerini tanımadan ona saygı göstermezler. Âmâ anlamayı ve sabır etmeyi öğrenen biri çevresindeki her şeyin ve herkesi değerini görmeye başlar.” Bu sözler tüccarı derinden etkiledi an anladık kendisine gösterilen saygı gerçek bir saygı değildi. İnsanlar onun zenginliğini takdir ediyorlar belki de gerçekten değer vermiyorlardı.

Tüccar o günden sonra değişmeye kara verdi. Sadece yaşlı adama değil köydeki herkese daha saygılı ve nazık başkalarının hikayelerini dinlemeye başladı. Onları anlamaya çalıştıkça da kendi hayatına yeni bir anlam katmış oldu.

Köylüler tüccarın bu değişimini fark etti. Eskiden kibirli biri olarak tanınan tüccar zamanla alçak gönüllü, yardımsever bir insana dönüştü. Çınar ağacının altında uzun sohbetler edip, köy halkıyla iç içe bir yaşam sürmeye başladı. Köylüler artık ona serveti için değil, yüreğindeki insanlık nedeniyle saygı duymaya başladı.

Aradan aylar geçti bir gün yaşlı çınarın altında tüccar yaşlı adama dönüp: ”Senin o gün bana söylediklerin bana gerçek zenginliğin ne olduğunu öğretti.” Yaşlı adam gülümsedi: “Sen değiştiğin için köylülerin gözünde sadece bir tüccar değilsin, artık bir insansın.” dedi.

Böylece yaşlı çınar ağacı saygının, anlayışın ve insanlığın sembolü oldu.

Zeynep Naz KILIÇ
7/F

2025

Derginin Tüm Hakları Saklıdır.

Para ile Satılmaz.